

IMMACULATA

4/2002

č. 62

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2002

Červenec - Abychom, vědomi si své vlastní ubohosti, zakotvili svou naději zcela v Kristu jako úhelném kameni, který jediný je schopen naplnit naši touhu po dobru.

Srpen - Aby, po vzoru sv. Maxmiliána, naše mezosobní vztahy byly stavěny nejen na sympatii a společných zájmech, ale především na velkodušnosti skutečné lásky.

Září - Abychom, s jistotou, že Nebeský Otec nás miluje, byli svobodní od nepokoje a strachu a také nehledali křečovitě zajištění v pozemských statcích a osobní kariéře.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoli se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřátelei.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

v červenci se v Torontu skuteční světové setkání mládeže se Svatým otcem, které má své motto: „Vy jste světlo světa. Vy jste sůl země“ (Mt 5, 13-14). Tato slova evangelia neplatí však jen pro mladé, ale pro všechny křesťany. Papež dále připomíná slova svého apoštolského listu Novo millennio ineunte: „Nové století a nové tisíciletí začíná v Kristově světle. Ne všichni toto světlo vidí. Máme nádherný a náročný úkol být jeho ‘odleskem’.“ Ano, Kristus, to je pravý zdroj světla a mohli bychom říci, pravý důl, z něhož se těží sůl. Nikdo z nás nedokáže být světlem světa a solí země bez Krista, teprve On nás uschopní k uskutečnění tohoto „nádherného a náročného úkolu“. Papež volá mládež, aby přijela rozeznít ulice Toronta radostnou zprávou, že Kristus miluje každého člověka... Ale i ti ostatní, co do Toronta nepojedou, mohou tuto výzvu velmi dobře pochopit a naplnit na jiném místě, tam kde se právě nacházejí. Kéž by naše rodiny, byly místem vyzářování Kristova světla, místem vzájemné lásky, jež se nekazí, neboť Kristova sůl tomu zabraňuje. Kéž by toto světlo a nezkažená láska pronikala dále a uzdravovala naše okolí z egoismu...

Pane Ježíši, buď světlem mého života, abych dokázal odlišovat dobro od zla, buď solí mé lásky, abych vytrval na straně dobra a dokázal nezištně milovat každého člověka.

Neposkvrněná, nauč mě čerpat z Božího zdroje s takovou důvěrou jako Ty.

br. Bohdan

Nanebevzetí

Houstne a roste mapa lánů,
získaných nebeskému Pánu,
kde zrno tlejíc plodí klas,
kde žaly mají křídla ptáků,
kde není bázňe za soumraku,
kde z noci vzhází denní jas.

Roste a sílí požehnaně,
rod svobodný, rod dětí Páně,
jenž do ráje se vrátit má.
Ty všechny touží obejmouti,
vést, řídit na vezdejší pouti
matčina náruč záštitná.

Vždyť z nich, těch stolovníků
spásy,
se k mateřskému srdci hlásí
krev synáčkova předrahá.
Ale jak obejmout je stačí,
když její dlaň, byt sebesladší,
jenom k těm blízkým dosahá?

Těsno je v těle, těsno v čase
náruči, která rozpíná se
i k setbě dosud neseté
a v milujícím jasnozření
obsahá všechna pokolení
všech dětí svého Dítěte.

Až do umdlení těsno je jí,
těsno v té širé lásce její,
po dlouhé roky vězněné
jak celé jaro v kapce vůně,
jak hvězdná klenba v oku tůně,
jak moře v srdci pramene.

-Pojď, Ženo, povstaň ze svých břehů!
Rozlij svou nekonečnou něhu
věkům a věkům oblohou!-
Zná, zná ten hlas, jenž vichrem
vane!
A neustává! „Tvá jsem, Pane!
Kam unášíš mne ubohou?“

A shromáždění učedníci
ani by nedovedli říci,
jak stalo se, jim před zrakem,
že matka jejich, Panna-skála,
jež na lůžku zde umírala,
odváta jako zázrakem.

A jen sloup ohně, vpíjející
potůčky slzí z jejích lící,
žhne od země až k nebesům
a chví se zpěvem, tiše hasna.
-Ó, Evo vítězná, ó, Krásná,
pojď, vejdi v sluneční svůj dům!...

Václav Renč
úryvek z písně *Popelka nazaretská*

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Před svatodušními svátky téhož roku 1218 opustil František údolí reatinské a ubíral se zvolna k Porciunkuli. Když se přibližoval k Porciunkuli, viděl že tu panuje velice čilý život. Pozoroval, že se tu shromáždilo mnoho bratří. Již z dálky poznával některé, kteří se minulého roku odebrali do různých dalekých končin, aby tam kázali slovo Boží. Nyní je viděl tábořit v Porciunkule, což mu bylo velice nápadné; zdálo se mu nemožným, aby úlohu jim svěřenou vykonali v tak krátké době. Puzen nemilou předtuchou spěchal rychle, aby se dověděl, co bylo příčinou jejich rychlého návratu.

Když bratři uviděli svého otce, velice se zaradovali; brzo se však jejich tvář zasmušila, když mu vypravovali, jak jejich misijní cesty skončily buď částečným nebo úplným nezdarem. Vypravovali Františkovi, jak museli snášet mnoho pronásledování a protivenství v různých končinách Evropy, a to nejen od osob světských, ale v mnohých krajích i od duchovenstva. Nejvíce ve Francii, kde se k nim lidé chovali nepřátelsky a považovali je za podvodníky a zakuklené bludaře. Z mnohých míst museli utéci, jinde zase byli oloupeni o svůj nepatrný majetek a ztýráni.

František je těšil, jak dovedl nejlépe, když pozoroval jejich pokleslost na duchu a zmalátnělost. Obával se, aby snad tím nebyli otřeseni ve svém povolání. Slíbil jim, že se všemožně vynasnaží, aby v budoucnu byli ušetřeni podobných obtíží a protivenství.

Po několika dnech se František uchýlil na pár dní do samoty a přemýšlel, co by měl učinit. Jasně si uvědomoval, že jeho řád není s to se udržet sám o sobě, nýbrž že je třeba pevné opory, která by ho spojovala s hierarchií. Touto myšlenkou se již dávno zaměstnával a také nyní mu vstoupilo na mysl vidění, které měl již před několika lety, ale teprve nyní pochopil jeho smysl.

Viděl totiž kdysi v duchu malou černou slípku podobající se poněkud domácímu holubu s opěrnými nohama. Kolem ní viděl mnoho mláďat, jež

spatřivše dravce, běhala kolem ní a tlačila se pod její křídla; ale pod malá křídla nemohla se všechna mláďata ukrýt. Již tehdy uvažoval, co by to vidění mohlo znamenat. Různě si je vykládal, ale teprve nyní po několika letech jasně pochopil, co znamená. „Již vím, co znamenalo toto vidění,“ zvolal sám pro sebe, „slíпка jsem já, maličký postavou, černý svou pleť. Jako holub mám být prostičky a křídly ctnosti mám letět k nebesům. Mnohá mláďátka jsou moji duchovní synové, jak počtem, tak i milostí četní. Já však pro svou slabost a opatrnost nejsem schopen je uchránit před pronásledováním a pomluvami. Půjdu tedy ke Svatému stolci a svěřím sebe i svůj řád pod ochranu církve. Takto i mí synové budou lnouti k Matce církvi s větší láskou a vděčností. Tato Matka bude nad námi bdít, abychom žili ve stálé chudobě, pokoře, vzájemné lásce a míru, a také bude trestat všechny naše pronásledovatele a nepřátele.

František doufal, že papež Honorius III. svolí, aby se některý z kardinálů stal protektorem řádu a takto jej chránil, řídil a spravoval. Protože se jednalo o velmi závažnou záležitost, napsal napřed kardinálu Hugolinovi a prosil jej o pomoc v této záležitosti. Brzy na to obdržel od něho dopis, ve kterém ho kardinál Hugolin vyzval, aby se dostavil do Říma.

Kardinál přijal Františka s největší radostí a po krátkém rozhovoru schválil jeho záměr a přislíbil mu pomoc v této záležitosti. Poradil mu také, že by bylo nejlépe, kdyby si hleděl nakloniti jak Svatého otce tak i kardinály, a to dobře připraveným kázáním.

S tím návrhem světec souhlasil, i když se vymlouval na neučenost a vlastní neschopnost. Byl totiž přesvědčen, že Honorius III. tím snáze bude souhlasit s jeho žádostí a ustanoví mu některého ochránce pro řád, když se přesvědčí o jeho neschopnosti hájit řád před vnějšími nepřáteli.

V ustanovený den se odebral František spolu s kardinálem Hugolinem do papežského paláce. Hodlal si cestou ještě jednou zopakovat řeč, kterou

si připravil, ale tehdy zjistil, že svůj proslov zcela zapomněl. Nemohl si připomenout ani jednu větu. Kardinál Hugolin nevěděl, co má dělat. Přemýšlel, že bude muset omluvit Františka, ale pak jej vyzval, aby jako jindy i nyní kázal bez přípravy. Vybědl Františka, aby se vzpamatoval a mluvil před papežem a kardinály tak, jak ho Duch Svátý osvítil. František se začal vymlouvat, protože se obával, že se snad jeho slova, která se sice zamlouvají prostému lidu, nebudou líbit papeži a kardinálům. Avšak Hugolin stal na svém, protože si uvědomoval, že František tak mluví jen z pokory.

Oba pak vešli do síně, kde již byl přítomen papež spolu s kardinály. Všichni je radostně uvítali, neboť většina kardinálů znala Františka coby Božího muže. František pokorně padl na kolena před papežem a prosil jej o požehnání, jehož se mu od papeže Honorie III. dostalo. Pak vystoupil na připravené vyvýšené místo. Omluvil se, že celou dobře připravenou řeč zapomněl, a tudíž že musí kázat bez přípravy. Pak počal mluvit k pří-

tomným tak, jak ho Duch Svátý osvěcoval. Zpočátku mluvil ostýchavě, ale čím dál byla jeho řeč ohnivější. Promlouval nejen slovy, ale celým tělem; vyzářovalo z něho všechno to, čím František žil: jeho posty, bdění, umrtvování, kajícnost zkrátka promlouval celou svou bytostí, která nosila ve svých údech utrpení Ježíše Krista. V jeho obličejí bylo vidět vlídnost a pokoru, oči zářily božským ohněm, jímž bylo zaniceno i jeho srdce, dojmavý hlas pronikal až do těch nejtajnějších záhybů lidských srdcí, důrazná řeč byla s to otrást i těmi nejhlubšími kořeny svědomí.

Když skončil za všeobecné pochvaly svou vzletnou řeč, doporučil papeži a sboru kardinálů svůj řád, aby jej chránili před pronásledováním jak od duchovenstva tak od lidu, kteří mu kladou četné překážky.

Brzy na to jej přijal papež na zvláštní audienci a vyzpíval se ho obšírněji na řád a jeho působení. Když slyšel, co dosud tak mladý řád vykonal, obdivoval se v duchu horlivosti jak svatého zakladatele, tak i apoštolskému zápalu jeho synů. Ochotně přislíbil Františkovi, že pro řád učiní vše, co bude v jeho moci, aby co nejvíce mohli působit k blahu všech lidí.

„Pane můj,“ pravil pokorně František, „není snad nikoho, jenž by neobdivoval vaši velikou péči a starost, kterou máte o vám svěřenou církev, a proto také jen s ostýchavostí osmělujeme se vám my, Bratři menší, nabídnout své služby. Nevím, není-li to velmi opovážlivé, že my, nejposlednější a nejopovrženější ze všech, tak často přicházíme se svými záležitostmi k vám a býváme vyslyšeni, kdežto mnohým jiným není k vám umožněn přístup, protože jste pracem i starostmi příliš zaměstnaní. Proto také, abychom vás nemuseli tak často se svými záležitostmi obtěžovat, odhodlal jsem se poprosit vás, abyste dal mému řádu za protektora a otce biskupa z Ostie, k němuž bychom se mohli uchýlit ve svých záležitostech.“

Když Honorius uslyšel pokornou prosbu Františkovu, ochotně svolil, aby se Hugolin stal protektorem a rádcem jeho řádu. Ještě téhož dne obdařil papež kardinála Hugolina potřebnou pravomocí a svěčil mu protektorát na řádem Bratří menších.

Františkova volba nemohla být lepší, protože životopisci se zmiňují s velikou chválou a nadšením o Hugolinovi a uvádějí, že to byl muž svatého života a bezúhonných mravů, že byl svítlnou jasně zářící a šípem vyvoleným v pravý čas. Pocházel ze šlechtického rodu hrabat z Anagni a Segni. Pro svou moudrost, obezřetnost a velkou vážnost požíval velikého vlivu, jak u zesnulého papeže Innocence III. tak i u Honoria III., od nichž mu byly svěřovány nejnvýšeší církevní úřady.

Když se stal protektorem řádu Bratří menších, a tudíž spolu s Františkem duchovním otcem celé rodiny, vynasnažoval se všemožně, aby sobě svěřený důležitý úřad co nejsvědomitěji k úplné spokojenosti bratří zastával. Snažil se, aby se stal jedním z bratří a aby tito s ním jednali jako s bratrem. Byl prostý s prostými, s pokornými pokorný, s chudými chudý. Pokud mu jeho stav a povolání dovoľovalo, přizpůsoboval se ve všem životu a mravům bratří. Pečoval všemožně o to, aby se řád co nejvíce šířil, potíral jeho nepřátele a ukazoval veřejně k jakému prospěchu je řád Bratří menších v církvi svaté.

František se choval k Hugolinovi jako k otci a podobně i ostatní bratři dávali mu najevo svou přichylnost a lásku. Světec poznával stále více výtečné vlastnosti a kardinálovu svatost a nejednou mu předpovídal z vnuknutí Ducha Svatého, že se stane hlavou veškerého křesťanstva. Proto také kdykoliv mu v nějaké záležitosti psal, nikdy jej nenazýval v oslovení biskupem z Ostie či Veletrí, ale nejdůstojnějším otcem nebo panem Hugolinem, biskupem celého světa.

Hugolin se choval k Františkovi jako služebník k pánu a považoval jej za apoštolu samého Ježíše Krista a nejednou mu i líbal ruce. Mezi oběma panovala vždy nejlepší shoda, která nikdy nebyla narušena. Častokrát, kdykoliv jen bylo možné,

navštěvovali se, rozmlouvali o věcech duchovních. Hugolin se při takových návštěvách cítil vždy nesmírně potěšen a jak sám jednou vyznal, i když byl mnohými svými pracemi pobouřen a rozčilen, jakmile spatřil Františka, vždy se jeho obličej vyjasnil a do jeho srdce zavítal pokoj.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Výzva ke chvále Boha

sestavená sv. Františkem

Bojte se Boha a vzdávejte mu čest.
Hoden je Pán, aby přijal chválu a čest.
Všichni, kdo se bojíte Hospodina,
chvalte ho!

Buď zdráva, Maria, milosti plná,
Pán s tebou.

Chvalte ho nebe i země.

Chvalte Hospodina,
všechny prameny vod.

Chvalte Hospodina, vy děti Boží.

Toto je den, který učinil Hospodin,
jásejme a radujme se z něho.

Aleluja, Aleluja, Aleluja!

Králi izraelský.

Všechno, co má dech,

ať chválí Hospodina.

Velebte Hospodina, neboť je dobrý,

všichni, kdo toto čtete,

velebte Hospodina.

Všichni tvorové,

dobrořečte Hospodinu.

Všichni ptáci nebeští, chvalte Pána.

Všechny děti, velebte Hospodina.

Jinoši i panny, chvalte Pána.

Hoden jest Beránek, ten obětovaný,
přijmout chválu, slávu a čest.

Velebena buď svatá Trojice

a nerozdílná Jednota.

Svatý Michaeli archanděli,

braň nás v boji.

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 02/ 2231 6014

Poselství Jana Pavla II. k XVII. Světovému dnu mládeže

„Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa“

(Mt 5,13-14)

Drazí mladí přátelé!

Mám v živé paměti všechny ty nádherné okamžiky, které jsme společně sdíleli v Římě během Jubilea roku 2000, kdy jste jako poutníci přišli k hrobce apoštolů Petra a Pavla. V dlouhých zástupech a v tichosti jste prošli Svatou branou a připravili jste se k přijetí svátosti smíření; při večerní vigílii a ranní mši na Tor Vergatě jste prožili hlubokou duchovní zkušenost a zažili církev; s posílenou vírou jste se vrátili do svých domovů s misijním posláním, které jsem vám svěřil: abyste se na úsvitu nového milénia stali odvážnými zvěstovateli evangelia.

Světový den mládeže se stal důležitou součástí vašeho života zrovna tak, jako života celé církve. Vyzývám vás, abyste se začali připravovat na již sedmnácté slavení této velké mezinárodní události, která se bude konat příští rok v létě v kanadském Torontu. Bude to další příležitost setkat se s Kristem, přinést svědectví o jeho přítomnosti v současné společnosti a stát se budovateli „civilizace lásky a pravdy“.

„Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa.“ (Mt 5,13-14) - to je téma, které jsem určil pro příští Světový den mládeže. Tato dvě podobenství o soli a světle, která nám Ježíš sdělil, jsou ve svém významu velmi bohatá a vzájemně se doplňují. Ve starověku byly sůl a světlo chápány jako základní prvky lidského života.

„Vy jste sůl země.“ Jednou z hlavních funkcí soli, jak dobře víme, je pokrm okořenit, dát mu chuť a vůni. Tento obraz nám připomíná, že se skrze křest celé naše bytí zásadně proměnilo, protože bylo „ochuceno“ novým životem, který pochází od Krista (srv. Řím 6,4). Solí, díky níž je naše křesťanská identita za-

foto: G. Galazka

chována i ve velmi sekularizovaném prostředí, je milost křtu, skrze níž jsme znovuzrozeni. Tím žijeme v Kristu a jsme schopni odpovědět na jeho volání, abychom nabídli „sami sebe v obět živou, svatou a Bohu milou“ (Řím 12,1). Ve svém dopise křesťanům v Římě sv. Pavel naléhá, aby dali jasně najevo, že jejich způsob života a myšlení je odlišný od jejich současníků: „Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubílé a dokonalé“ (Řím 12,2).

Od pradávna je sůl používána jako prostředek k uchování pokrmů. A vy, jako sůl země, jste povoláni k tomu, abyste zachovali víru, kterou jste obdrželi, a předali ji nedotčenou druhým. Vaše generace je obzvláště naléhavě vyzývána k tomu, aby opatrovala a uchovávala celistvost pokladu víry (srv. 2 Sol 2,15; 1 Tim 6,20; 2 Tim 1,14).

Objevujte své křesťanské kořeny, poznávejte historii církve, prohlubujte svou znalost duchovního dědictví, které vám bylo předáno, následujte kroky svědků a učitelů, kteří šli před vámi! Pouze tím, že zůstanete věrni Božím přikázáním, smlouvě, kterou Kristus zpečetil svou krví prolitou na kříži, se stanete apoštoly a svědky nového tisíciletí.

Je vlastní lidské přirozenosti - především pak mladým - hledat Absolutno, smysl a naplnění života. Drazí mladí, nespokojte se s ničím menším než s těmi nejvyššími ideály! Nenechte se odradit těmi, kdo jsou zklamáni životem a kdo jsou hluší k nehlubším a neopravdovějším touhám jejich srdce. Máte právo být rozčarováni neupřímnou a bezcennou zábavou a pomíjejícími módními výstřelky a nízkými životními cíli! Pokud budete horlivě dychtit po Bohu, budete schopni čelit průměrnosti a konformismu, tolik rozšířeným v dnešní společnosti.

„Vy jste světlo světa.“ Pro ty, kdo první slyšeli Ježíšova slova, stejně jako pro nás, symbol světla vyvolává touhu po pravdě a žízeň po plnosti poznání, které jsou hluboce vtisknuty v každém lidském tvorů.

Když se světlo ztlumí nebo nadobro zhasne, není možné nadále vidět skutečnost takovou, jakou doopravdy je. V hluboké noční tmě pak člověk může být snadno vystrašen a cítit

se ohrožen a netrpělivě čeká na ranní úsvit. Drazí mladí, je na vás, abyste se stali ranní hřídkou (srv. Iz 21,11-12) ohlašující příchod slunce, kterým je vzkríšený Kristus!

Světlo, o kterém Ježíš v evangeliu hovoří, je světlo víry, nezištný Boží dar, který osvětluje srdce a očisťuje mysl. „Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!' zazářil i v našem srdci, aby osvětlil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři“ (2 Kor 4,6). Proto slova, kterými Ježíš zjevuje svou identitu a poslání: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“ (J 8,12), jsou velmi důležitá.

Osobní setkání s Kristem osvětí novým světlem život, postaví nás na pravou cestu a učiní z nás jeho svědky. Tento nový způsob nazírání na svět a na lidi, který pochází od Něho, nám dá hlouběji vstoupit do tajemství víry, jež není pouhou snůškou teoretických pouček, které je třeba rozumem uznat a přijmout za své, ale naopak, je zkušeností, kterou máme

foto: Mňujicie síř

vstřebat, a pravdou, kterou máme žít, solí a světlem celé existence. (srv. Veritatis Splendor, 88)

V této sekularizované době, kdy mnoho našich současníků myslí a žije, jako by žádný Bůh neexistoval, nebo jsou zlákáni takovými formami náboženství, které se vymykají zdravému rozumu, jste to právě vy, drazí mladí přátelé, kdo musíte znovu dát najevo, že víra je osobním rozhodnutím, které postihuje celý váš život. Ať je evangelium rádcem a kritériem všech vašich životních plánů a rozhodnutí! Pak se stanete misionáři vším, co děláte a říkáte, a ať pracujete a žijete kdekoli, budete znamením Boží lásky, důvěryhodnými svědky milující přítomnosti Krista. Vždy mějte na paměti: „Když se svítílna rozsvítí, nestaví se pod nádobu“ (Mt 5, 15).

Jako sůl dává chuť pokrmu a světlo ozařuje temnotu, tak svatost dává životu smysl a stává se odrazem Boží slávy. Kolik světů - také mezi mladými - lze v historii církve napočítat! Ve své lásce k Bohu zazářily jejich hrdinské ctnosti před světem, a tak se staly modelem života, k jehož následování církev všechny vyzývá. Vzpomeňme některé z nich: sv. Anežka Římská, Ondřej Phú Jen, Pedro Calungsod, Josephine Bakhita, Terezie z Lisieux, Pier Giorgio Frassati, Marcel Callo, Francisco Castelló Aleu či Kateri Tekakwitha, mladá dívka z kmene Irokézů, nazývaná „Lilie Mohawků“. Prosím Trojediného Boha, aby na přímluvu tohoto velikého zástupu svědků učinil z vás, drazí mladí, světce třetího tisíciletí!

Nejdražší, nastal čas přípravy na XVII. Světový den mládeže. Vyzývám vás, abyste si přečetli a prostudovali apoštolský list Novo millennio ineunte, který jsem napsal na počátku roku, aby doprovázel všechny pokřtěné na této nové etapě života církve a lidstva: „Nové století a nové tisíciletí začíná v Kristově světle. Ne všichni ale toto světlo vidí. Máme nádherný a náročný úkol být jeho 'odleskem'“ (čl. 54).

Ano, nyní je ten pravý čas misíí! Ve vašich diecézích a farnostech, ve vašich hnutích, asociacích a komunitách Kristus volá právě

vás. Církev vás vítá a přeje si být vaším domovem, vaší školou společenství a modlitby. Studujte slovo Boží a nechejte jím osvitit vaši mysl a vaše srdce. Čerpejte sílu z milosti svátosti smíření a eucharistie. Navštěvujte Pána v onom „setkání srdcí“, kterým je eucharistická adorace. Den po dni budete mít nový elán, který vám dá sílu povzbuzovat trpící a přinášet světu mír. Je mnoho lidí zraněných životem, vyčleněných z ekonomického pokroku, bez domova, bez rodiny, bez práce; mnozí se ztrácejí ve světě falešných iluzí nebo přicházejí o veškerou naději. V rozjímání nad světlem vyzářujícím z tváře vzkríšeného Krista se naučíte žít jako „synové světla a synové dne“ (1 Sol 5,5), a tak ukážete světu, že „ovoce toho světla totiž (záleží) ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v (životě podle) pravdy“ (Ef 5,9).

Drazí mladí přátelé, se všemi, kdo můžete, si dáme schůzku v Torontu. V srdci velkoměsta, kde se střetává mnoho různých kultur a náboženství, vyznáme Krista jako jediného Spasitele a všeobecnost tajemství spásy, kterého je církev svátostí. Odpovědí na naléhavou výzvu Pána, který si toužebně přeje, „aby všichni byli jedno“ (J 17,11), bude modlitba za plné společenství křesťanů v pravdě a lásce.

Přijďte rozeznít ulice Toronta radostnou zprávou, že Kristus miluje každého člověka a přivádí k plnosti každý dotek dobra, krásy a pravdy přítomný v lidstvu. Přijďte povědět světu o vaší radosti ze setkání s Kristem, o vaší touze poznávat ho stále více, o vašem úsilí zvěstovat evangelium o spáse až na konec země!

Kanadská mládež spolu se svými biskupy i civilními autoritami je už připravena přivítat vás s velkou vřelostí a pohostinností. Za to jim všem z celého srdce děkuji. Ať tento první Světový den mládeže na počátku nového tisíciletí přinese všem poselství víry, naděje a lásky!

Provázím vás svým požehnáním a každého z vás, vaše povolání a vaše poslání odevzdávám Marii, Matce církve.

*Castel Gandolfo, 25. července 2001
JAN PAVEL II.*

V boji proti hladu

V červnu tr. se v Římě konal potravinový summit OSN pro výživu a zemědělství (FAO). Jsme svědky tragického paradoxu: sýpky v rozvinutých zemích jsou před dalšími žněmi stále přeplněny, zatímco na mnoha místech světa lidé umírají z hladu.

Volba nebo vina?

Statistiky jsou úděsné. Každoročně umírá z hladu 13 milionů lidí (25 lidí každou minutu). K tomuto číslu je třeba ještě připojit více než 800 milionů lidí podvyživených. V některých zemích třetího světa počet hladovějících roste. V Demokratické republice Kongo bylo např. v roce 1999 64% podvyživených zatímco ještě v roce 1992 to bylo 35%.

Ohromující je obrovská disproporce mezi těmi, kteří nemají chleba, a těmi, jimž nejenže nechybí ale přebývá. Ti druzí jsou schopni stále naříkat, ohrnovat nos, a dokonce i ničit jídlo.

Na současné globální problémy je možné se dívat mnoha způsoby. Nejčastěji slyšíme o vyzvání, kterému by měly čelit rozvinuté státy z humanitárních popudů. Avšak pro papeže starost o hladovějící je morální povinností. Pasivitu je třeba chápat ne jako volbu, ke které mohou mít právo, ale jako prohru, nezdravně složenou zkoušku lidstva. Hlad přítomný na tolika místech světa by se, podle učení Svatého otce, měl stát výčitkou svědomí.

V zájmu bohatých

Podrobný rozbor problému hladovění v sobě obsahuje několik rovin morálního ne-

bezpečnosti. I humanitární pomoc přece bývá rouškou, za níž se skrývá snaha o eko-

foto: der weinberg

nomickou a politickou závislost těch, k nimž pomoc směřuje. Již v roce 2000 Jan Pavel II. konstatoval, že překonání hladovění a nedostatku potravin není pouze záležitostí zvětšení objemu výroby, ale také jejího spravedlivého rozdělování.

Všeobecný boj s hladověním stěžuje ne-správné hospodářství, jejímž výsledkem je, že v mnoha oblastech světa je půda nedostatečně využívána. Naopak v jiných oblastech je zemědělská výroba omezoována z důvodů nerentabilnosti. Naproti tomu potravinové zásoby, jež překračují uznávané limity FAO za nutné, jsou soustředěné sotva v několika zemích světa, kde zároveň pozorujeme nadměrnou spotřebu.

foto: der weinberg

Ke zdrojům problémů musíme ještě připojit živelné pohromy a války. Odborníci zdůrazňují, že důvody hladovění spočívají ve větší míře v místních potyčkách než v mezinárodních konfliktech. Stále aktuální otázkou je zodpovědnost mocností a korporací, které těží z prodeje zbraní a které podněcují neporozumění.

Bilance výsledků

„Neúspěchy boje s hladověním na světě vyplývají z nedostatku kultury solidarity ve vztazích mezi národy.“ Tato slova napsal Svatý otec účastníkům letošního potravinového summitu OSN. Papež připomenul, že před šesti léty si OSN zadalo snaživý plán do roku 2015 snížení na polovinu počtu lidí trpících hladem a podvýživou (ze současného stavu 800 milionů).

„Tento cíl se dnes zdá být nedosažitelný, neboť mezinárodní vztahy jsou postavené na pragmatismu a ne na eticko-morálních kritériích,“ psal papež. Apoštolský stolec má vůči činnosti OSN pro materiální a duchovní pokrok lidstva velká očekávání. Bída a hlad, jak zdůraznil Jan Pavel II., představují ohrožení pokojné spoluexistence národů. Proto Církev bude podporovat každého, kdo se stará o potraviny pro jiné, a tak řeší jeden z nejbolestivějších problémů lidstva.

Potřeba podrobného řešení

Již dříve na prvním zasedání římské konference účastníci rokování přijali deklaraci o snížení do roku 2015 počtu hladovějících na polovinu. V přijatém dokumentu se zdůrazňuje nutnost zvětšení pomoci bohatých států pro zemědělský sektor v nejhudších zemích. Odborníci postulují také lepší správu prostředků v rozvinutých zemích. Generální sekretář organizace Jacque Diouf podtrhl, že pro dosažení tohoto cíle je ročně potřeba 24 miliard amerických dolarů. Doposud bylo k dispozici jen 9 miliard.

Podle odhadů FAO země třetího světa ročně potřebují 180 miliard dolarů na investice, které by jim pomohly alespoň částečně

překonat hospodářskou a ekonomickou krizi. Zatímco rozvinuté země investují ročně na 300 miliard dolarů na podporu vlastního zemědělství.

Svědek nebo účastník?

Církev aktivně působí ve veřejném životě zapojováním se do diplomatického úsilí a ujímáním se společensko-ekonomických iniciativ, jež mají sloužit široce chápanému souladu ve světě. Její role a zaangażování se je však odlišná od úkolů a možností států a mezinárodních institucí. Státy se chápou činnostmi, při čemž se opírají na humanitárních nebo pragmatických předpokladech. Pro Církev je charitativní činnost prostým důsledkem náboženské mise.

foto: sendbote des. h. ant.

Tato perspektiva vyžaduje jiný pohled na mezinárodní věci. Apoštolský stolec používá racionální argumenty v boji proti hladu a chudobě. Další předpoklady vyplývají z víry a ty rozhodují o morální perspektivě, kterou před spoluvyznavači Kristovými otevírá Církev.

To, co v mnohých diskusích vyvolává jen hospodářské otazníky inspirované starostí o blahobyt, v očích papeže probouzí velký nepokoj o morální stav společností. Zapojení se do humanitární činnosti nemůže tedy vyplývat pouze z ekonomického výpočtu, ale také z náboženské povinnosti. Starost o hladovějící není pro nikoho výsadou, ale všeobecným závazkem.

Svatý Páter Pio

František Forgione se narodil v Pietrelcine 25. května 1887. Jeho rodiče Grazio a Giuseppa byli chudí rolníci, o to však nábožnější. V atmosféře dětské důvěry v Boha se celá rodina společně každý večer modlila růženec. Dalo by se říci, že

napřirozené se objevovalo v životě budoucího světce velmi brzy: ještě jako dítě byl navštěvován Ježíšem a Marií, viděl anděly i demony, ale protože byl přesvědčen, že všichni mají podobné zkušenosti, nemluvil o tom s nikým. V roce 1903 vstupuje jako šestnáctiletý do kláštera a jako kapucín si bere jméno Pio (zbožný, pobožný). O sedm let později je vysvěcen na kněze. Maluje před sebou misionářskou budoucnost, ale Bůh má s ním jiné, speciální plány.

První roky jeho kněžské služby jsou trpce poznamenány zdravotními těžkostmi. Na příkaz představených se vrací domů, kde je pro něj mnohem lepší klima. Kvůli poškozeným plicím mu lékaři nepředvídají dlouhou budoucnost. V tomto čase, jakoby naschvál, je vystaven rovněž těžkým ďábelským zkouškám a duchovním nepokojům. V roce 1916 se stěhuje do San Giovanni Rotondo, a zde, v klášteře Milostiplné, se začíná pro otce Pia známé dobrodružství uzdravovatele a apoštola zpovědnice. Nepředstavitelný počet mužů a žen z okolí a jižních regionů Itálie začíná okupovat jeho zpovědnici, kde páter Pio tráví čtrnáct či šestnáct hodin denně. Je to tajemství, které může být pochopeno jen ve světle modlitby a oltářní svátosti a které páter Pio neuskutečňuje bez fyzických a psychických utrpení.

20. září 1918 dostává tento kapucínský bratr stigmata Kristova utrpení, bolestivá a krvácející přes padesát let. Páter Pio se podřizuje lékařským

vizitám, snáší nepochopení a očerňování. Kvůli tomu je vystaven neustalému dohledu a kanonickým inspekcím. Zůstává věrným synem. Vše snáší se serafinskou poslušností. Nakonec ztrácí i možnost vykonávat svou kněžskou službu. Získává ji až po letech, když je zbaven obvinění. Na dveřích jeho cely číslo 5 visí tabulka se známým výrokem sv. Bernarda: „Maria je smyslem mé naděje.“

Maria je tajemstvím velikosti pátera Pia, pokladem jeho svatosti. Právě jí v květnu roku 1965 zasvěcuje „Dům úlevy v utrpení“, zdravotnické středisko s kvalifikací na mezinárodní úrovni, s roční kapacitou 70 000 pacientů, nejmodernějším příslušenstvím a s připojením na nejvýznamnější výzkumná centra. Ve čtyřicátých letech, proti zničující skutečnosti světové války, páter Pio otvírá činnost modlitebních skupin, které se dodnes aktivně rozšiřují po celém světě (200 tisíc členů). Spolu s „Domem úlevy v utrpení“ představuje toto modlitební společenství jakési duchovní dědictví, či znak jeho života zasvěceného modlitbě a účtu k Marii. Její ochranu pociťuje v denních setkáních s démonem, na její přimluvu dvakrát zázračně znovu získá zdraví.

„Existuje do ráje nějaká zkratka?“ ptali se ho kdysi žertovně. „Ano,“ odpovídal, „je jí Maria“. „Ona,“ říkával, „je mořem, přes které se dosahují břehy věčného jasu.“ Svě duchovní syny zval neustále k růženci a ke každodennímu následování Mariiny pokory, trpělivosti, tichu, čistotě a láске. On sám chodil pořád s růžencem v ruce. „Tato modlitba,“ přesvědčoval páter Pio, „je naší vírou, podporou v naději, je výbuchem naší lásky.“ Testament, který zanechal, zní: „Milujte Marii a přiveďte k té láске i jiné. Modlete se růženec neustále.“

O postavě pátera Pia se stigmata se v posledních letech napsalo hodně. Vyšlo veliké množství článků a článků, jenom v jeho vlasti se objevilo více než 200 jeho knižních životopisů. Raniero Cantalamessa to vysvětluje takto: „Jestliže celý svět běží za páterem Piem - jako kdysi běžel za Františkem z Assisi - je to proto, že cítí, že to není technika se všemi vymoženostmi, ani to není věda se všemi aspiracemi, co nás spasí, ale jediné svatost, která je potom to stejné, co láska.“

Tomáš Lesňák OFMConv.

NÁVRAT ZTRACENÉHO UMĚLCE

Profesor Felice Checcacci z Janova byl známým hudebním vědcem a skladatelem, z křesťanského hlediska však byl mamotratným synem, neboť více než čtyřicet let žil v Asii, kde ztratil svou křesťanskou identitu. Oddával se cizím kulturám a nakonec dospěl tak daleko, že považoval křesťanství za odnož bráhmánismu a buddhismu.

Když se vrátil do Itálie, dostala se mu do rukou kniha o Otcí Piovi od Alberta Del Fante „Dal Dubbio alla Fede“ (Od pochybností k víře) a potom i jeho druhá kniha „Per la Storia“ (Dějiny). Četba obou těchto knih v něm zanechala hluboký dojem. Jedné noci se mu zdálo o Otcí Piovi, který mu pravil: „Přijed za mnou!“ Checcacci však snu nepřikládal žádný význam. Po dvou nebo třech měsících se mu ve snu zjevil Otec Pio opět a pravil: „Očekával jsem tě, tys však nepřišel.“ I toto druhé znamení nechal profesor Checcacci bez povšimnutí.

Jednou v noci nemohl profesor usnout. Tu do jeho ložnice vstoupil Otec Pio, přiblížil se k němu a pravil: „Když nemůžeš přijít, aspoň napiš!“ Checcacci neměl nejmenší pochybnost o tom, že je to skutečně Otec Pio. Viděl ho na vlastní oči, slyšel ho mluvit a zmocnil se ho nesmírný strach. Vstal z lůžka a chtěl přistoupit k Otcí Piovi, aby si s ním pohovořil; ten však mezitím zmizel.

Hned ráno napsal Checcacci Otcí Piovi dopis a prosil ho o pokoj pro svou duši. Po dvou dnech byl odpoledne sám doma a pojednou pocítil velkou úzkost. Ve svém nitru uslyšel hlas: „O víře se nediskutuje. Buď ji přijmeš jako milost, nebo ji odhodiš. Střední cesta není. Máš na vybranou!“ V duši se mu náhle rozjasnilo, vrátil se k víře a podle ní začal také žít jako člověk naplněný radostí. Svědectví, které zde uvádíme, pochází přímo od něho.

z knížky Otec Pio, přítel Boží - dobrodinec lidí, Pasquale Cataneo

Ranní modlitba P. Pia k Panně Marii

*Ó Maria, nejsladší naše Matko a Rodičko vtěleného Slova,
klečím zde před Tebou, když svítá nový den, nový velký dar Boží.
Celou svou bytost vkládám do Tvých rukou a do Tvého srdce.
Všechno v nás at' je Tvým: rozum, vůle, naše tělo i duše.
Svou mateřskou láskou utvářej v nás nový život - život Tvého Ježíše.
Ó Královno nebes, podporuj sebemenší naše skutky
svým mateřským vnuknutím.
Dej, aby se při svaté a neposkvrněné oběti
staly všechny čistými a Bohu milými.
Ó dobrotivá Matko, učiň nás svatými,
jak to od nás očekává Pán Ježíš
a za co ustavičně toužebně prosí Tvé svaté srdce.
Amen*

Již se stalo samozřejmostí, že čtvrtá neděle velikonoční je dnem modliteb za nová kněžská povolání. Letos připadl tento den na 21.dubna. A protože den před touto nedělí bylo výročí smrti P. Josefa Jílka, jihočeského kněze - mučedníka, který 20. dubna 1945 skončil svůj krátký kněžský život v sekerárně ve věznici v Brandenburku, věnujeme mu tuto vzpomínku.

Jeho životní data: Nar. 19.10.1908 ve Výhni u Kaplice, 20.10.1908 pokřtěn, první sv. zpověď 17.4.1918, sv. biřmování 22.6.1922, vysvěcen na kněze 5.6.1932, zatčen 5.8.1942 na svátek Panny Marie Sněžné a uvězněn za pomoc parašutistům a ohroženým Čechům za 2. světové války. Odsouzen 1. června 1944 k trestu smrti a 20.4.1945 popraven mezi posledními v Brandenburku. Prožil tři roky po zatčení a téměř jeden rok v stálém očekávání své

Za nová duchovní povolání

smrti. Abychom měli obrázek působení tohoto kněze, nechávám zde promluvit slova knížečky „Cesta českého kněze pod sekeru“ - od P. Václava Chalupského vydalo Vincentinum Praha, Břevnov v r.1947. (Viz. str. 78 - 84, zkráceno).

Zapsáno dle zápisu zachráněného spoluvězně Jana Čížka.

... Když 13.2.1944 z naší cely odešel na popravu jeden Francouz pod sekeru, přišel hned 13. února nový obyvatel. Byl to Čech, pan Jaroslav Kulda. Býval prvním kontrolorem družstva „Bratrství“ v Praze, ale bydlíštěm na Kladně. Byl bez vyznání. Ale zbožnou přípravou Josefa na smrt byl přece jen dojímán. Od krevní zkoušky 8.2.1945 totiž život P. Josefa Jílka se vystupňoval do skutečné askese, neboť při nedostatečné stravě se ještě postil.

„Od polovičky února,“ obrátil se farář ke Kuldovi, „čekám na smrt každé pondělí a Pán ještě nedovolil. Snad chce, abych ješ-

tě větším duševním utrpením si tu odpykal očistec. Děj se vůle Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“

Kulda se tázavě zadíval. Viděl před sebou kněze, který se neleká tak smrti, jako touží po tom, aby v tom zbytku času ještě hodně si nashromáždil neznámých pojmů jako obětí, milostí a zásluh.

„Vy, pane faráři, jste přece šťasten, když nalézáte uklidnění a duševní sílu ve své víře,“ řekl kněz.

„Vždyť, milý bratře, jsi vykoupen Bohočlověkem na kříži jako já, jen je třeba trochu pokory a klesnout na kolena a v duchu zaprosit: Pane Ježíši, dej ať vidím! A dá tobě prohlédnou, jako tomu žebrákovi u cesty.“ Kulda se zamyslíl.

„Proti svým mučitelům,“ pokračoval kněz, „mám útěchu v příslibení Ježíšově: Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duše zabít nemohou. Život tělesný, pozemský mi ovšem vezmou, ale život duše mi vzítí nemohou!“

„A jste si jist, že je Bůh, že je věčnost?“ otázal se Kudla. „Musí být Bůh a život lidské duše po smrti, jinak svět a život v něm byl by největším zločinným blázincem a hotovým peklem. Spasitel řekl, že Bůh nenechá bez odměny ani sklenici vody, kterou podáme živému a stejně bez trestu nenechá žádnou vinu. Nás tady mučí hladem a berou život tisícům nevinných lidí - a to Bůh jednou všechno srovná. Proto musí být život věčný a na věčnosti odměna a trest - nebe a peklo. Jakou máme jinou vinu,“ rozhorlil se kněz, „než tu, že jsme byli věrnými Čechy, kteří milovali vlast a český národ? My sice asi položíme své životy na oltář vlasti, my zemřeme, aby náš národ a vlast mohly svobodně žít. Tuto vlast pozemskou ztratíme, ale novou, věčnou vlast můžeme získat v nebi, kde není ani slz, ani žalu, ani utrpení. Tam u Boha, v blažené vlasti, čekají nás ty duše našich drahých, které nás jen předešly.“

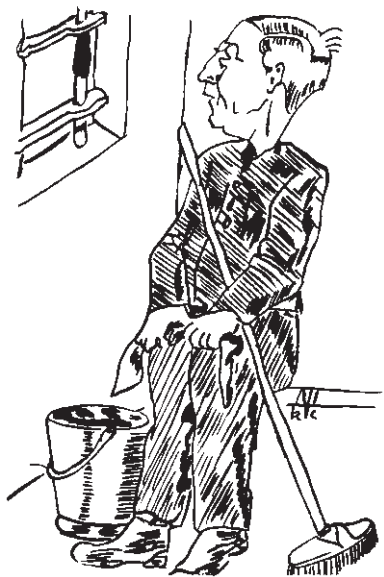
„A víte zcela jistě, že je po smrti život věčný?“

„Vím to, protože především věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží a ten nelhal, vždyť k tomu připojil pečeť nekonečného sebevědomí slovy: „Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“ A naproti tomu nevěrci nemají žádné jistoty, že tomu tak není. Odchod ze světa musí být pro ně hrozný, pln zoufalství, protože nemají naděje. A což snad pošetilými byli všichni ti, co s radostí přijímali smrt z rukou katanů pro víru? A naše Církev katolická počítá mnoho milionů mučedníků pro Krista, který ovšem přislíbil život věčný slovy: ‘Každý, kdo ztratí život pro mne, nalezne jej.’ Prohlásil: ‘Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude navěky.’ Schází vám pokorné ‘věřím’ a rázem změní se váš obzor. Ale i víra je milost od Boha, je to dar Boží a za ten musíme prosit. Ze svého dětství jistě dovedete ještě modlitby a kdyby už ne, tak volejte v duchu: ‘Ježíši ukřižovaný, smiluj se nade mnou, dej ať vidím!’ A znáte to sladké jméno Maria! Panenská Rodička Ježíšova, Matka Boží, je útočištěm vyhnaných dětí

Eviných a nedá zahynouti nikomu, kdo k ní volá. Volejte k ní v duchu: ‘Matičko Boží, oroduj za mne ubohého!’ Kulda seděl nehnutě a přemýšlel. „Konečně, my už pro náš národ nemůžeme nic více udělat, než že budeme obětováni. Národ náš jistě bude žít dál, vždyť za něj u Boha oroduje celý sbor našich světců se svatým Václavem a Vojtěchem v čele, k němuž vždy se náš lid bude s důvěrou obracet a po další věky volat: Svatý Václave, utěš smutné, zažeň vše zlé, nedej zahynouti nám ni budoucím!“

Modlete se sám a já budu za vás také prosit Boha o milost víry. Konečně si myslím, že právě to, že jste byl dán do cely ke mně, je poslední příležitost, kterou vám Bůh podává, abyste ve zbytku času prohlédli. Myslím si, že je to vůle Boží, která mi dopřává ještě toho přebývání na této zemi, abych zachraňoval duše svých krajanů. Deset už měsíců uběhlo od mého odsouzení. Celá řada odsouzenců už odešla, ale mne tu nechávají. Z mé cely už jich bylo 16 odvedeno na smrt. Po krevní zkoušce čekal jsem, že pondělí 12. února 1945, bude dnem mým posledním a zatím žiji dál. Snad je v úradku Božího milosrdenství, že jsem byl vynechán, abych zachránil i vaši duši. Vždyť z těchto šestnácti, co se mnou na cele byli, ani jeden neodešel bez smíření s Bohem. Budu šťasten, když také vás zachráním pro věčnost.“

Byl rozechvěn a dojemně vážný. Po chvíli zadíval se dlouze do očí Jaroslavu Kuldovi, vzal ho něžně za ruku a sníženým hlasem doložil: „Drahý příteli, před smrtí se nežertuje. Snad příští pondělí mohu odejít před Vševědoucího soudce, a proto všechno, co jsem mluvil, je smrtelně vážnou pravdou. Přemýšlejte, prostě Boha o dar svaté víry. A nyní zkuste to, modlete se s námi. My tuhle s Jarkou se modlíme denně dokud neusneme. A přináší nám to klid.“ Nato v cele přitlumeně zněly tři hlasy odsouzenců. Druhého dne ve čtvrtek 22. února Jaroslav Kulda byl odvezen ke krevní zkoušce. Vrátil se bled a rozrušen.

Takto zachytil spoluvězeň A. Váša otce Jílka v hodnosti čističe v dráždanské Matyldě

Byl si vědom, že příští pondělí už je nejisté. Farář Jílek se horlivě modlil na růženci, aby Matka Boží vyprosila Kuldovi milost obrácení.

A skutečně již druhého dne v pátek děje se v cele zázrak Božího milosrdenství. V jednom rohu kněz je schýlený ke klečícímu příteli Kuldovi a naslouchá jeho celoživotní svaté zpovědi, zatímco Jarka v protějším rohu se tiše modlí z modlitební knížky. Činí tak na žádost Jílkovu. Cela se tu stává svatyní, kde kněz přijímá do Církve zbloudilého spoluvězně. Zpověď a vyznání víry jsou skončeny. „Nyní, drahý příteli, jsi přijat do Církve a smířen s Bohem a zítra přinese ti ústavní kněz Krista v Nejsvětější Svátosti oltářní. Poděkujme Bohu za tu velikou milost.“ Kněz hlasitě recituje chvalozpěv: „Bože, chválíme tebe.“

Hned příští pondělí 26. února 1945 přinesl dozorce Jaroslavu Kuldovi list a s ním ortel smrti. Překvapení byli všichni. Jarka Šilhavý

měl po krevní zkoušce již od 4. ledna 1945, farář od 9. února, a přece cesta smrti stihla Kuldu, kterému brali krev minulý týden. Bled jako stěna odevzdal knězi poslední svůj dopis.

„Milý příteli, poklekni a ještě se pomodlíme.“ Dozorce vida, že všichni tři poklekli, opustil celu, aby jim popřál ještě chvilku času. Kněz vedl modlitbu a vkládal mezi Otčenáše své, ze srdce vytrysklé invokace. Předfíkával jdoucím na smrt slova, jimiž měl vzbudit upřímnou lítost nad hříchy svého života. Bylo dojemné, když Kulda opakoval po něm slova jako dítě po otci. Po tklivém odevzdání se do milosrdenství Božího, kněz znovu mu uděloval rozhršení a žehnal ho křížem. Potom se k němu přitiskl a polbil ho. Po něm tak učinil i Jarka. Tím se rozloučili. To už vešel dozorce a rychle Kuldu odvedl. Když dveře zacvakly, byli oba rozrušeni. Zadívali se na sebe a očima se vzájemně tázali: kdy přijde řada na mne? První se vzpamatoval farář.

„Pomodleme se k Potěšení zarmoucených a k sv. Josefu, patronu umírajících, aby mu vyprosili vnitřní klid.“

Kněz a mladý horník klečí vedle sebe a modlí se bolestný růženec za všechny mučedníky, kteří teď odcházejí pod sekeru.

Z velkého rozčilení byli vyproštěni odpoledne příchodem nového obyvatele. Byl jím pan Jan Čížek, technický úředník z Prahy. Přišel hned v pondělí 26. února 1945...

Ve chvíli, kdy jsme již všichni doufali v osvobození, konala se poslední poprava 33 vězňů v pátek 20. dubna 1945. Mezi posledními byl i P. Josef Jílek. Jeho čistá duše odešla k Pánu. Pro nás ten den již byl dnem svobody. Německý vězeňský kněz, který mohl doprovodit tuto poslední skupinu k popravišti o P. Jílkovi vyznal: P. Jílek šel smrti vstříč hrdě jako Čech a pokorně jako křesťan. Naplnil svou kněžskou službu.

*Pane, Ježíši,
dej našemu národu nové kněze!
Otče náš. Zdrávas Maria.*

P. Josef Břicháček, Css.R

Existuje PRAVDA a SPRAVEDLNOST!

O Bohu jsem slyšel poprvé v první třídě základní školy a sice - že neexistuje; nikdy nebyl a ani nebude. Tenkrát jsem nejen nechápal, jak by vůbec mohl být, ale ani mi nebylo jasné, proč se někdo touto otázkou vůbec zabývá.

Až později, když jsem více přemýšlel o životě, studoval biologii, pozoroval život včel a noční oblohu, byl jsem stále více zneklidněn myšlenkou, že to vše je dílo pouhé náhody. Ve všem jsem totiž pozoroval úžasný řád a uvědomoval si, že náhoda přece žádný řád nezná.

Během studia na střední škole jsem stále více poznával, jak lživá a nespravedlivá byla společnost, v níž jsme tenkrát žili - společnost „reálného socialismu.“ Myšlenka hledání pravdy a spravedlnosti se mě zmocňovala stále častěji. Musel jsem však čekat až do chvíle, než jsem z úst několika přátel uslyšel tu nejradostnější zprávu

mého života: „Existuje PRAVDA a SPRAVEDLNOST! Věčný Bůh, který Tě miluje a chce, abys Ho také miloval! Věř Mu!“

Dnes, s odstupem deseti let se na události těch dní přece jen dívám trochu jinak. Jedno však platí stále: Našel jsem smysl svého života.

Chtěl bych tedy vyjádřit svůj dík všem, kdo mi v životě jakkoli pomáhali. Jsem také vděčný všem, kdo mě vychovali k touze celý život hledat pravdu a konat dobro. Jsem vděčný všem, kdo mi pomohli poznat nekonečnou Boží lásku. Jsem vděčný Tomu, kdo chtěl, abych žil a nyní mě posílá hlásat:

Existuje PRAVDA a SPRAVEDLNOST! Věčný Bůh, který Tě miluje a chce, abys Ho také miloval! Věř Mu!

Vojtěch

Zapsal P. Marek Dunda, www.fatym.com

Ostrá kost

Už mnoho rokov nosievam s dôverou Zázračnú medailu na retiazke. Túto správu píšem s vďačností k Božej Matke, ktorá ma podivuhodne ochránila a sprostredkovala mi veľa milosti.

Jedného dňa som pripravovala pre rodinu obed. Do hrnca so zeleninou som pridala kus bravčového mäsa, z ktorého som sa pokúšala starostlivo povyberať všetky kosti. Napriek tomu sa predsa len stalo, že som asi dva a pol centimetra dlhú a pol centimetra širokú ostrú kosť nezbadala. Pri podávaní jedla sa dostal ten kúsok kosti na môj tanier bez toho, aby som to zbadala. Pretože som sa ponáhľala, zhltnú som aj kostičku, ktorá sa mi spriečila v hrdle. Všetky moje pokusy uvoľniť ju boli bezúspešné. Snažila som sa dostať ju von aj dávením, ale všetko bolo márne. Kosť mi spôsobovala bolesti. Nemohla som si už nijako pomôcť a moja úzkosť sa len stupňovala, takže bolo potrebné ísť do nemocnice. Vtom som si spomenula na Medailu, ktorá mi visela na retiazke okolo krku, a pevne som ju priťlačila na miesto, kde som predpokladala, že je kosť. Úpenlivo som prosila Matku Božiu, aby mi pomohla.

Pri novom pokuse o dávenie mi ostrá kosť z hrdla zrazu vyšla. Bolesť povolovala. Potom som s veľkou radosťou nešťastnú kosť ukazovala svojim susedom. Pre všetkých bolo nepochopiteľné, že sa to podarilo bez lekárskej pomoci. Považovali to za zázrak.

Moja hlboká úcta a dôvera k Neпоskvrnenej Panne bola vždy bohato odmenená.

K.M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute

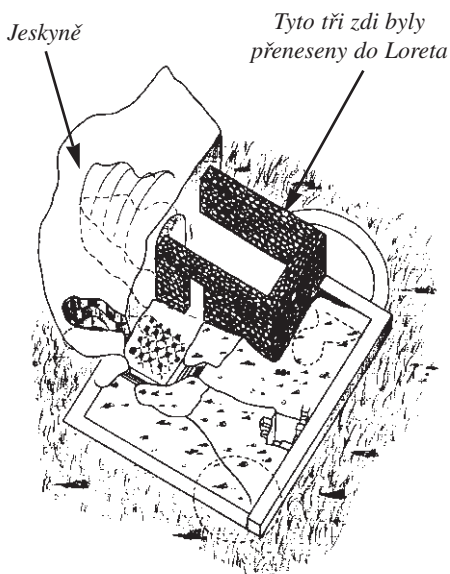
Kde se vzala brněnská Loreta?

Když zaslechneme mezi věřícími slovo „lore-ta“, představíme si zpravidla kapucínský klášter v Praze. Někteří si spojí toto slovo s městem v Itálii, kde se mimo jiné konalo setkání mládeže. Pro starší generaci pak je slovo „lore-ta“ spojeno s mariánskou úctou. Ale jen málokdo bude schop-ný zodpovědět, k čemu se tato úcta ve skuteč-nosti vztahuje a kde jsou její kořeny.

Sancta casa, jak se říká malému domečku v němž je zpravidla umístěna socha Panny Marie s dítětem na rukou, ve své podstatě představuje přední část obydlí, v němž přebývala Matka Boží v Nazaretě. Obydlí se skládalo ze dvou částí, jak je patrné z rekonstrukce provedené archeology na podkladě průzkumů. Zadní část byla vytesána do skály na níž navazovala přední zděná část. Zadní část je možné vidět v Nazaretě v basilice Zvěstování, přední část pak měla pohnutý osud. Když v roce 1291 museli křížáci definitivně opustit Palestinu, byl dle tradice Mariin zděný

domek přenesen „anděly“ nejprve do Ilirie v dnešním Chorvatsku a později 10. 12. 1294 do městečka Loreto u Ancony v Itálii. Odtud pak Santa casa dostala svůj dnešní název „lore-ta“. Dnes podle archeologických a historických vý-zkumů víme, že kameny z domku sem byly po moři přepraveny z iniciativy zámožné rodiny de Angelis (Andělů), která vládla na Epíru. Původní domek měl pouze tři stěny, neboť byl jednou stranou otevřen do jeskyně, na níž nava-zoval. Na tomto místě byl zbudován oltář se so-chou Panny Marie.

Úcta k tomuto místu se rychle šířila, jejími vel-kými šířiteli byly právě bratři kapucíni. Tito se také zasloužili o stavbu nejnámější Lorety v Pra-ze na Hradčanech. Mohli bychom si nyní položit otázku, jakým způsobem se tedy Loretánský do-mek dostal do areálu kláštera minoritů v Brně, tím spíše, že i zde se nachází klášter bratří kapu-cínů? Odpověď nalezneme v historii. Když pomi-neme duchovní příbuznost obou řádů (kapucíni vznikli jako jedna z odnoží františkánských řádů v 16. století), pak rozhodující úlohu v tomto díle sehrál minorita P. Barnabáš Freisler (1671-1732). Sám pocházel z Fulneku, kde vyrůstal ve stínu kapucínského kláštera a z dob svého mládí si do Brna odnesl úctu k Panně Marii Loretánské, tak jak ji při svém klášteře ve Fulneku šířili bratři kapu-cíni. Když se pak stal kvardiánem brněnského minoritského konventu v roce 1711, své úsilí sou-středil na jeho duchovní povznesení. Začal shro-mažďovat prostředky a v roce 1716 započal se stavbou Svatého domku na bývalém minoritském hřbitově vedle klášterního kostela sv. Janů. V roce 1719 byla dokončena stavba loretánské kaple, kopie vlastního domku, v němž přebývala P. Maria, a byla posvěcena 29. dubna 1719 arcibiskupem olomouckým kardinálem Wolfgangem Hanibalem Schratenbachem. Následující den sem byla slavnostně vnesena socha Panny, kterou P. Barnabáš rok předtím, tedy v r. 1718 přivezl přímo z Loreta. Jednalo se o kopii sochy uctiva-

né v té době v Loreto (hovoříme o soše uctívané v té době, neboť současná socha uctívaná v Loreto pochází z roku 1922 a nahradila původní sochu zničenou požárem v roce 1921). Později byly kolem kaple vystavěny dle projektu Mořice Grimma ambity s dvěma kaplemi sv. Josefa, sv. Anny a Svatými schody. Vzhledem k tomu, že věřících přibývalo bylo přistoupeno k zastřešení celého prostoru nad domkem a ambity a vznikl tak dnešní loretský kostel, který dnes lemují ulice Minoritská a Jánská. Tento počín se mohl splnit jen díky odkazu barona Michala Wertemy, který zemřel v roce 1721, a četným drobným darům místních poutníků a věřících. Toto dílo bylo společně se Svatými schody dokončeno v roce 1726.

V dnešní době je tento poutní chrám přístupný během měsíců května, července a srpna a při Mariánských slavnostech. Rovněž byla od minulého roku zavedena tradice tzv. fatimsko-loretských dnů každý třináctý den měsíce od května, kdy si připomínáme výročí fatimského zjevení do října, kdy slavíme Matku Boží růžencovou.

V současné době nám však nemalé starosti působí poškození stavby a její statiky, díky nevhod-

Nazaretský domek Panny Marie z Nazareta v Brně, foto: bB

ným postupům při stavbě kolektorů v její těsné blízkosti, které zde budovalo město. Začínají praskat zdi a to i v klenbách, kde jsou tak poškozovány cenné fresky od mistra Ecksteina. Odhady nákladů na opravu se pohybují na částce 50 milionů korun. Sami tuto sumu nejsme schopni zajistit, ale tak jako při stavbě této svatyně pomohli mnozí bezejmenní dárci, doufáme v tuto pomoc i dnes. Za všechny dobrodince je pak každý měsíc sloužena děkovaná mše svatá. Doufáme, že Panna Maria vzbudí ducha obětavosti ve svých ctitelích a společnými silami se nám podaří tuto její svatyni zachovat pro další generace. Je to poutní místo, které nám připomíná přelom v dějinách spásy, moment zvěstování a vtělení Božího Syna a vede nás tedy k hlubšímu rozjímání nad velikostí Boží lásky, která se tímto způsobem sklání k člověku, aby jej pozvedla v jeho slabosti a nabídla mu sílu, která převyšuje tento svět. Kež nás Panna Maria stále vede ke svému synu a vyprošuje nám milosti nezbytné ke spáse každého z nás a těch, které nám Pán svěčuje.

P. Metoděj R. Hofman

Svatyně Vtělení

V Loretské svatyni se naplňují Boží tajemství. Především tajemství Vtělení, které se uskutečnilo v Marii při zvěstování anděla.

V evangeliu sv. Lukáše čteme: „Bud', zdráva, milostí plná, Pán s tebou... Neboj se, Maria, vždyť jsi nalezla milost u Boha. Hle počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš“ (Lk 1, 28,31).

Papež Jan XXIII. jako poutník v Loreto dne 4. října 1962 uvažoval o tomto tématu tímto způsobem: „Vtělení Slova je náplní modlitby Anděl Páně, kterou denně recitují zbožné duše na celém světě. Z této nám tak milé úvahy, můžeme čerpat sílu a vyzývat lidi, aby přemýšleli o této spojnici mezi nebem i zemí, o vtělení Boha a o našem vykoupení“.

Je radostné a vzrušující modlit se Anděl Páně ve Svatém domku a rozjímat o tajemství Zvěstování Páně a o jeho vtělení.

Berchtesgaden, Vatikán a film Amen

Historická fakta o vztahu Pia XII. k nacismu

7. dubna 1102 papež Paschal II. potvrdil založení kláštera Augustiniánů v Berchtesgadenu hrabětem Berengarem ze Sulzbachu. 7. dubna tohoto roku chtěli bavorští katolíci oslavit toto staleté pouto se stolcem sv. Petra. V rámci slavnostního aktu připomenul apoštolský nuncius mons. Giovanni Lajolo svého předchůdce v době nacistické diktatury, mons. Cesare Orseniga, který zastával tuto choulostivou funkci v Německu v letech 1930-1946. Tato data by si měli zapamatovat redaktori časopisu Respekt, až budou zase chtít očerňovat Pia XII. a uveřejňovat fotografii mons. Orseniga s Hitlerem při oficiálním přijetí diplomatů a lhát, že je to důkaz legitimace nacistického režimu Piem XII.

Mons. Orsenigo musel zajet do Berchtesgaden, kde si Hitler dal postavit horské sídlo „Adlernest“ - Orlí hnízdo. 5. května 1939 předložil Führerovi plán Svatého stolce na mezinárodní konferenci mezi Německem, Francií, Anglií, Itálií a Polskem na odvrácení války. Hitler ho sice ujišťoval, že nechce válku, ale že „se již opevnil proti Francii nezdotelným způsobem“, a že brzo bude stejně obrněn i proti Polsku. Bylo to praktické ohlášení války; ta také začala 1. září 1939.

Po čtyřech letech, v listopadu 1943, mons. Orsenigo opět jel do Berchtesgaden „z vysokého pověření“, to je vyslán Piem XII., aby žádal „zmírnění a lidské zacházení s Židy“. Několik dní nato nuncius vyprávěl novináři Senatorovi, jak setkání probíhalo: „Sotva jsem začal hovořit o Židech, Hitler se odebral k oknu a bubnoval prsty do skla. Můžete si představit, jak mi bylo trapné, předložit svou žádost osobě, která je ke mně obrácená zády. Navzdory tomu jsem pokračoval. Pak se náhle Hitler vztekle obrátil, ráznými kroky přistoupil ke stolu, vzal sklenici vody a zuřivě s ní praštil o zem. Po tomto gestu „vysoké diplomacie a hodným státníka“ jsem mohl své poslání považovat za skončené a bohužel i mou žádost za odmítnutou.“

14. října 1942 plenární zasedání Červeného kříže odmítlo a archivovalo text apelu na dodržování zásad Ženevské konvence, který měl být sice adresován všem firmatářům, ale jeho hlavním cílem bylo nacistické Německo. Příčinou zamítnutí

byla narážka: „vedle internovaných civilistů jsou vězněny osoby různých národností z válečných důvodů, bývají deportovány nebo brány za rukojmí a vystaveny nebezpečí smrti za činy, které nespáchaly“. Měsíc nato na radu Gerharda Riegnera i „Světový židovský kongres“ s ohledem na názor Červeného kříže rozhodl stejným způsobem: neprotestovat veřejně, mlčet a snažit se nedráždit bestii a pomáhat postiženým.

Hlášení „Office of Strategic Services“ z července 1945 uvádí hrozbu, kterou sehnala na německém vyslanectví u Svatého stolce na počátku války: „Němci slíbili, že papež nebude moci slavit výročí své korunovace (t.j. 12.3.1940). Německo vyřídí Vatikán stejně tak, jako vyřídilo i jiné mocnosti.“ A v dalším hlášení OSS stojí, že „Pius XII. je nepřítelem Německa, protože považuje za nutné zastávat se Židů“.

Je příznačné, že u příležitosti podlého útoku na Pia XII. v Gavrasově filmu „Amen“ píše židovská novinářka Mariam Lau v deníku Die Welt: „O religiozitě Pia XII. nikdo nepochyboval. Hitlerova nenávisť vůči němu byla známa, stejně jako jeho výbuchy hněvu, během nichž přísahal, „že vyžene z Vatikánu tu bandu prasat“. Pak autorka připomíná, jak byl Vatikán ve stavu obležení ze strany nacistů, a přesto „tam, anebo v klášterech a seminářích, našly na pokyn Pia XII. útočiště stovky židovských diplomatů a utečenců“.

Mají pravdu historická fakta, nebo tvrzení aparátčků a politruků, kterým dal do služeb svůj talent levicový dramatik Rolf Hochhut a nyní tu sedmkrát ohřivanou polivčičku ohřívá i filmový režisér Costa-Gavras?

Paul Thiboud, president Židovsko-křesťanského přátelství ve Francii vyhmátl jiný aspekt. „Aby mohli mnozí v evropské společnosti hlasitě vyznávat, že jsou nevinní navzdory historické pravdě, s radostí uvítali a vítají „obětního beránka“, jednu postavu z tolika na scéně 20. století, Pia XII., a mohou volat: On a křesťanství je vinno, my jsme nevinní, my si myjeme ruce, ano, jako Pilát!“

P. Josef Kolářek, SJ

Alfred Andreas Heiss svědek v temných časech

Pronasledování křesťanů nacistickým režimem se velmi málo zdůrazňuje a publikuje. Tím spíše je nutno o tom hovořit, neboť současná nepřátelská propaganda neustále má tendenci řadit katolickou církev ke spojencům hitlerovského režimu, což znamená nehoráznou lež. Nejen duchovní (o čemž jsme už mnohokrát v tomto časopise psali), nýbrž

i četní laici podstoupili smrt pro vyznávání Krista, pro obhajobu Jeho etiky v konkrétním životě. Jedním z nich je A. A. Heiss.

Povoláním byl justiční úředník v Berlíně, jinak praktikující katolík, zapálený fotbalista a turista. Hned r. 1933 došlo k jeho prvnímu konfliktu s novým, nacistickým režimem, když kněz, s nímž se přátelil a jeho zpovědník kaplan Fahsel uprchl do Švýcarska. Gestapo Heisse kvůli tomu vyslyšalo. K druhému, vážnějšímu střetu s nacisty došlo, když ho udal při pobytu na dovolené jeden spolurekreat, jemuž řekl, že o zapálení Říšského sněmu museli nacisté vědět. Heiss byl na několik dní zatčen a potom propuštěn ze služby. Musel se spokojit s méně placeným úřednickým zaměstnáním.

R. 1940 narukoval do wehrmachtu. Odmítl ale obléknout si uniformu s hákovým křížem. „Nacionální socialismus je protikřesťanský, a proto odmítám sloužit nacionálně socialistickému státu jako voják...“, prohlásil před soudem. Byl odsouzen k smrti a ve věku 36 let popraven pro „odpírání branné povinnosti“. Ve svém dopise na rozloučenou napsal svým rodičům a sourozencům: „Stůjte pevně při Kristu a Jeho Církvi!“ Proces blahorečení tohoto mučedníka pravého katolického svědomí byl již zahájen. -rm-

Kontrolor hromosvodů

vykonal revizi na kostele a na faře. Přišel do farní kanceláře, abych mu potvrdil vykonanou práci. Po mém podpisu se ale neměl k odchodu. Zeptal jsem se jej, má-li nějaké přání. S výrazem bázně se mě zeptal: „Pane faráři, nechci se vás nepříjemně dotknout, řekněte mi, zda věříte, že je Bůh a člověk smrtí zezanikne?“ Klidně a přátelsky jsem mu odpověděl: „Ano, jinak bychom byli špatnými podvodníky. Ti ze svých čachrů mají hmotný zisk. My knězi jsme skupinou nejméně podle vzdělání placenou a jistě víte, jak si o nás leckdo otre svou nevymáchanou hubu. Ano, věříme!“ Odpověděl: „Ach, jak jste šťastní.“ „A co vám chybí ke štěstí?“ ptám se ho. „Jste ženatý?“ „Ano.“ „Jste spokojený v manželství?“ „Mám hodnou manželku.“ „Máte děti a nedělají vám starost?“ „Děti mám a opravdu hodné.“ Pokračuji, zda má nějaké trápení nebo co mu chybí. Krátká odpověď: „Vaše víra. Když si uvědomím, že smrtí zaniknu, ten lidský život nestojí za to, aby jej člověk vůbec žil. Jak rád bych uvěřil, ale nemohu, něco mě stále zdržuje.“ Moje rada byla, aby prosil jako někteří konvertité (např. Papini): Bože, dej se mi poznat, otvíráš mi své srdce. Nabídl jsem mu svou pomoc, jen aby s důvěrou přišel. Odešel a více jsme se nesetkali...

Z deníku Otce Jana Topenčíka

SKANDÁLY - PROJEV SCHIZOFRENIE?

„Zneužívání mládeže je závažným symptomem krize, která se týká nejenom Církve, ale i společnosti jako celku. Je to hlubková krize sexuální morálky, dokonce i mezilidských vztahů a jeho hlavními oběťmi jsou rodina a mládež.“ Toto byla část poselství papeže Jana Pavla II. ke kardinálům ze Spojených Států, kteří byli povoláni do Říma, aby hledali řešení problému sexuálního zneužívání kněžími.

Biskupové a komentátoři tvrdili, že jedním z faktorů, které přispívají k sexuálnímu zneužívání, je všeobecné klima hédonismu, který je dnes tak módní. Jiní tento argument napadli, protože za tím viděli pokus o odstranění hanby z kněží a biskupů.

Papež ve svých připomínkách dbal na to, aby nezmenšoval zlo ze zneužívání. Nazval ho „strašným hříchem v očích Boha“. Objasnil také potřebu očisty Církve a to, že zneužívání mládeže je neslučitelné s kněžstvím nebo náboženským životem.

Zároveň nadnesl téma krize sexuální morálky. Toto není žádná teorie sociální determinace nebo odmítnutí odpovědnosti za špatná rozhodnutí. Říká, že není lehké žít v prostředí, které se snaží porušit všechny zákazy a tabu v sexuálním chování. Kněží a všichni členové Církve jsou vychovávaní a musí žít ve společnosti velice nepřátelské křesťanské morálce, co se sexuálních záležitostí týče.

foto: bB

Převrácení zákaz pornografie

Právě v době, co tyto události v Církvi vyvstaly, Nejvyšší soud Spojených Států zamítl některá ustanovení federálního zákona, která měla omezit dětskou pornografii distribuovanou prostřednictvím počítačů. Zákon o prevenci dětské pornografie z r. 1996 „zakazuje projevy, které nezaznamenávají žádný zločin a svou produkcí nedělají oběti,“ napsal soudce Anthony M. Kennedy v rozhodnutí soudu, jak oznámil New York Times 17. dubna tr..

Obhájce John Ashcroft řekl, že to způsobí obžalování z dětské pornografie „nesrovnatelně těžším“. Právo usilovalo o uložení trestů těm, kteří vyráběli nebo vlastnili ilustrace, které pouze vypadaly jako dětská pornografie, včetně fotografií dospělých představujících menšinu a ilustrace vyrobené počítačem, které jsou virtuálně nerozpoznatelné od reálných dětí.

Nejvyšší soud „zklamal děti a nechal je napospas sexuálními predátorům,“ řekl Jan LaRue, ředitel Legálních studií pro rodinnou výzkumnou radu. Obavy rovněž vyjádřili Juan Miguel Petit, speciální reportér Spojených Národů v otázce prodeje dětí, dětské prostituce a pornografie, a Abid Hussain, speciální reportér na svobodu názoru a vyjádření.

Noviny zveřejnily dvě prohlášení členů Spojených Národů: „Jakákoliv ilustrace zpodobňující děti jako sexuální objekty je extrémně škodlivá všem dětem. Zoufale se snažíme sdělit tuto zprávu, že sexuální využívání dětí je špatné, ale uzákonění práva užívat si vizuální fantazie tohoto druhu kompromituje námahu všech zúčastněných ve snaze ochránit děti.“

Rober Bork, bývalý federální soudce Spojených Států a právní zástupce, psal o této problematice v deníku Wall Street (23. dubna). „Nemá smysl, abychom si mysleli, že grafická zobrazení dětí při sexuálních aktech by vyřešila některá chování pedofilů,“ poznamenal Bork a pokračoval: „Chráněno je právo jednotlivce uspokojit své potřeby a je jedno, na jaké úrovni, bez ohledu na

práva ostatních nebo na zdraví společnosti.“ Tímto přístupem „soud vážně znevýhodňuje úsilí společnosti k zajištění mravní a estetické spokojenosti společnosti,“ dodal.

Dětský sex obhajovaný

Hoďně lidí bylo rozrušeno zprávou o vycházející knize Judith Levinové „Ublížování menšině: Nebezpečí ochrany dětí před sexem.“ Podle zprávy ABC z 5. dubna kniha argumentuje, že pokusy ochránit děti před sexem můžou způsobit více škody než užítku. Text má také předmluvu dr. Jocelyna Elderse z Clintonovy éry.

„Ublížování menšině“ argumentuje tím, že sex je částí dětského a -náctiletého dospívání a že sexuální kontakty s dospělými pro ně nemusí být vždy traumatické. Levinová se odvolává na holandský zákon sexuálního souhlasu. V r. 1990 holandský parlament legalizoval sex mezi dospělými a dětmi od 12 let, za předpokladu, že s tím budou souhlasit.

Kniha Levinové „reflektuje hnutí v akademické oblasti, která podporuje ‘svobodné sexuální vyjádření dětí’,“ varoval 19. dubna Washington Times. Deník pokračuje v nártu četných akademických studií vydaných v poslední době, které se zastávají dětských „sexuálních práv.“

David Finkelhor z Univerzity v New Hampshiru a jeden z předních výzkumníků sexuálního zneužívání dětí v USA Levinovou obhajuje. „Myslím, že je už nějakou dobu jasné, že sexuální zneužívání dětí a dospívajících nezpůsobuje vždycky trvalá zranění,“ nechal se slyšet.

Takové diskuse znepokojují Claire Reeves. Prezidentka a zakladatelka Matek proti sexuálnímu zneužívání varuje, že intelektuální obrana pedofilie je „velkou starostí,“ protože může fungovat jako „zelená“ pro potencionální pedofily.

Levinovou rovněž podpořil deník New York Times, který otiskl „přátelskou“ recenzi její knihy, říká Robert H. Knight, ředitel Kulturního a rodinného institutu. Svým článkem v Washington Times si všimá, že příspěvek v New York Times je v rozporu s „bouřlivou“ reakcí kritiků Levinové „proti odůvodňované pro-pedofilní pozici.“

Objevily se další kulturní příklady protikladů. Některé noviny odsoudily Církev za zneužívání

foto: bB

mladých chlapců kněžimi. Předtím tyto stejné noviny vystoupily proti skautům, když chtěli vyloučit homosexuály, jež se veřejně deklarovali, z vedoucích pozic. Po rozhodnutí Nejvyššího soudu v jejich prospěch, skauti museli čelit kampani nátlakových skupin, jež usilovaly o jejich finanční pokutování za jejich politiku proti homosexuálům.

Dalším příkladem je pornografický průmysl. Studie, kterou zveřejnil 24. dubna londýnský deník Times, poukazuje na příjem za rok 1998 ve výši od 10 do 14 miliard dolarů - jenom ve Spojených Státech. A to je nejnižší odhad. Znamenalo by to, že lidé v USA utrácejí více peněz za pornografii, než za jakékoli jiné prostředky zábavy.

Společenský schizofrenní postoj k sexu je nejvíce patrný v masmédiích. Filmy, hudba, video a televize běžně zdůrazňují sex a zobrazují spousty explicitních obrazů. Soudy to zdůvodňují jako legální svobodu vyjádření. Ale nějakým kouzelným způsobem to nemá mít žádný zhoubný vliv na to, jak se lidé chovají.

Krise sexuálního zneužívání v Církvě je část širšího problému. Společnost podrobně prozkoumává její pokusy o potlačení zneužívání kněžimi, ale měla by se také sama zamyslet nad svým vlastním řešením sexuálních vztahů.

z agentury Zenit 27.4.2002, překlad Ewita

Zhoubná ideologie sexuální výchovy

V letošním roce propukl v sousedním Německu skandál. Školské sestry P.Marie vedly v městě Auerbachu státní reálku. Podle německých učebních osnov je povinná tzv. sexuální výchova už od první třídy základní školy. Mládež je postupně seznamována s nejrůznějšími detaily sexuality a s antikoncepcí, ideový záměr není ten, aby si mládež osvojila ctnost mravní čistoty, ale aby se „uchránila“ nežádoucího těhotenství a AIDS. Proto je kladen hlavní důraz na poučení o antikoncepci. Sestry v Auerbachu nerespektovaly takový směr sexuální výchovy a rozhodly se vést své žáčky k ideálu čisté lásky, připouštějící sex až v manželství. Zároveň také vytrhaly z příslušných učebnic nevhodná zobrazení.

Se zlou se potázaly. Někteří rodiče si stěžovali na jejich údajně „středověkou“ výchovu, do záležitosti vstoupilo i bavorské ministerstvo školství, které odhalilo sestřím výuku na auerbašské realce. Zajímavé je, že na obranu řeholnic nevystoupil ani jeden německý biskup, naopak mnichovské a bamberské arcibiskupství se vyjádřilo k jejich počínu kriticky, zato však v sousedním Rakousku sanktpoeltenský biskup Krenn, salcburský arcibiskup Eder a jeho světitel biskup Laun se jednoznačně postavili na stranu sester, zvláště pak mons. Andreas Laun zveřejnil v tisku obsáhlé stanovisko, v němž pranýřoval ideologii sexuální výchovy jednoznačně jako zhoubnou a nebezpečnou. Na tuto skutečnost poukazuje také Sv. Otec Jan Pavel II. ve své exhortaci „Familiaris consortio“ a Papežská rada pro rodinu v dokumentu z r. 1995.

Německo není v tomto směru jediné. Většina států EU má ve školách sexuální výchovu povinnou. OSN vyvíjí nehorázný nátlak na malou pyrenejskou republiku Andorru, jejíž obyvatelstvo tvoří v absolutní většině praktikující katolíci, aby tento předmět zavedla do škol. Problém přitom není v samotné věci, ale ve způsobu prezentace. Osnovy sexuální výchovy jsou pojaty tak, aby mládež co nejvíce už v útlém věku byla informována o všech detailech pohlavního života, ale ani slovo o tom, co je a co není morální. Mladí lidé prý se

mají rozhodnout sami, kdy začnou sexuálně žít, jestli až v manželství nebo ještě před ním, máme přece svobodu! Katolický postoj, vyjádřený v obou zmíněných dokumentech, je přitom jasný: poučení o sexualitě a seznamování s ní se má dít úměrně k věku a postupně, přičemž podstatně důležitější než informace je formace, to znamená výchova k zodpovědnému manželství a rodičovství. K tomu samozřejmě náleží nepřipustnost pohlavního styku mimo manželství a důraz na takové hodnoty jako věrnost, spolehlivost, obětavost, citlivost atd., bez nichž se dobře fungující soužití dvou osob neobejde. Škola ovšem podle zmíněného dokumentu Papežské rady pro rodinu je povinná respektovat nezadatelné právo rodičů být prvními, kdo svému dítěti o těchto intimních záležitostech poskytnou základní informace.

Katolicismu nepřátelská média předkládají celou problematiku tak, jako by Církev byla nepřátelská každému poučení mládeže o lidské sexualitě. To je ovšem lež a zároveň podvodná manipulace. Zamlčuje se, že tady se vůbec nejedná o poučení (Církev nebrojí a nikdy nebrojila proti poučení, požaduje pouze respektovat přednostní právo rodičů a počínat si úměrně k věku dítěte), ale o základní postoj k lidské sexualitě, v němž se radikálně rozchází Církev s „tímto světem“. Zatímco Církev trvá na nerozlučitelnosti manželství a nepřipustnosti sexu mimo ně, požadují liberálové, zednáři, socialisté, komunisté a další odpůrci zjevné pravdy „svobodu“ člověka v tomto ohledu. Církev by prý měla být v záležitostech pohlavní etiky „lidštější“, rozuměj: měla by povolit rozvody a druhé sňatky, přestat mluvit o tom, že předmanželský a mimomanželský sex je objektivně hřích, uznat regulérnost umělé antikoncepce a mít „pochopení“ pro potraty. K tomu přistupuje v poslední době i snaha dosáhnout uznání homosexuálního soužití a jeho postavení na rovné řádnému manželství, Církev prý musí revidovat svůj vztah ke gayům a přestat označovat praktickou homosexualitu za hřích.

Následky vidíme už dnes. Vyspělé státy, které se vydaly touto cestou a uplatňují v praxi pro-

gram tzv. sexuální výchovy, vymírají. Oddělení pohlavního aktu od poslání předávat život a jeho zařazení do rezortu hry a zábavy, kdy antikoncepce a legální interrupce chrání před nechtěnými následky těhotenství a porodu, vede zákonitě k tomu, že mladí lidé ztrácejí smysl pro sepětí pohlavnosti s kreativitou, chtějí si „užívat bez následků“ a odkládají založení rodiny na mnohem pozdější dobu, kdy už to často není biologicky tak snadné, případně na toto poslání zcela rezignují. Pak ovšem se nelze divit rostoucím vráskám na čele politiků, sociálních pracovníků a hlavně řadových občanů, obávajících se o peníze na důchody. Po pravdě je třeba říci, že všechny debaty o reformě penzijního systému by nemusely vůbec existovat, kdyby se respektovaly Desatero a morální nauka Církve. To, že budou převažovat lidé v penzijním věku, jejichž důchody méně početná generace v produktivním věku stěží ufinancuje, je smutným následkem hříchu, který plodí současná sexuální výchova. Dalším tragickým důsledkem se stalo rozšíření AIDS. Mládeži se soustavně v médiích i v rámci školní sexuální výchovy nalhá, že výbornou ochranou, byť ne stoprocentní, prý je kondom. Naproti tomu na jednoznačně pravdivou informaci, že jedinou zaručeně spolehlivou obranou před AIDS je sexuální zdrženlivost až do manželství a následná manželská věrnost, se uvaluje neoficiální tvrdá cenzura. Není tedy divu, že tato smrtelná choroba jako důsledek hříchu postihuje čím dál větší počet lidí. Tím si katolík jenom potvrzuje základní pravdu exercicií podle sv. Ignáce, která zní: nešťastné činí národy hřích.

Tento konkrétní hřích moderní civilizace nevznikl přirozenou cestou. Byl v této masové formě úmyslně vyvolán za účelem zisku. To se dnes ukazuje stále jasněji. Velké nadnárodní monopoly poznaly, jak obrovským zdrojem příjmu je výroba a distribuce antikoncepce, rovněž tak provozování potratových klinik představuje výnosný job. Na tom všem jsou zainteresováni největší světoví miliardáři typu Teda Turnera a další. Proto je potřeba, aby lidé co nejvíce v oblasti šestého a devátého přikázání hřešili, proto je nutné, aby do škol pronikla sexuální výchova, která vyvolává u mládeže předčasnou pohlavní aktivi-

tu. Že jich spousta zemře na AIDS, že nebudou peníze na důchody? Na to se nikdo neptá, hlavně kolik se na hříchu vydělá.

Pansexualismus ovládající současnou civilizaci není jenom hříchem, ale též odporným zločinem proti současnému lidstvu v zájmu podlého kšeftu. Katolická Církev je v současné době jedinou institucí, která toto zlo správně pojmenovává a bojuje proti němu. Nicméně i zde se ozývají hlasy neomodernistů, požadující „přizpůsobení se“, „pochopení“ jiné mentality dnešního člověka apod. Nikoliv, hříchu se Církev nikdy nemůže a nesmí přizpůsobit, hříchu je zapotřebí klást odpor až k prolití krve, jak bylo heslem prvokřesťanských mučedníků.

Radomír Malý

Strmá stezka

Christina Rossettiová

Ta strmá stezka stále stoupá jen?

Ano, až vzhůru k cíli.

A jde se po ní celý dlouhý den?

Od rána do tmy milý.

Až padne tma, zda domek přijme mě?

Pod střechou na noc dlouhou spočineš.

A nepřehlédnu jej v té tmoucí tmě?

Minout ho nemůžeš.

Bude tam víc poutníků nocovat?

Budou tam někteří.

Mám tedy volat nebo zaklepat?

Neboj se, nezůstaneš u dveří.

Najdu tam klid, jsa ušlý, sláb a bos?

Nejdřív jdi, pak si oddechni.

Najdem tam lůžka, a bude jich dost?

Zajisté, pro všechny...

Duchovní otče, Barbora by velmi chtěla vědět, jak přesvědčit někoho, kdo je nevěřící, aby uvěřil. Stále se nám připomíná, že jsou důležité skutky křesťanské lásky, svědeckví života apod. Jenže těmi skutky se mají pravděpodobně na mysli dobré skutky. Těžko je však být příkladem v dobrých skutečích někomu, kdo je maximálně dobrý člověk, tzv. dobrák od kosti. Když se však dostaneme k tématu víry, rozhovor končí. Nevím tedy, jak takové dobré lidi přesvědčit, a takových lidí je v mém okolí více. Co bychom měli dělat, aby uvěřili, vždyť žijí tak, jak možná ani mnozí věřící nežijí.

Rozhovory se Sylvou

Víra je milost

Sylvo, není vždy lehké pro každého najít cestu k Bohu. Sv. Augustin se dostával k Bohu skřížením cestou hledání a pádů. Jak to popsal ve své knize *Vyznání*. Nakonec po namáhavé cestě si povzdychnul: „Nepokojné je lidské srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“ Někteří dostali víru jako dar už v dětství a potom přemýšleli o své víře a i rozumně si ji zdůvodnili. Sv. Tomáš Akvinský vypracoval pět důkazů existence Boha. Mají sílu filozofické argumentace a přece ani ony nepřesvědčili každého. Vždy znovu a znovu hledají filozofové cesty ke zdůvodnění existence Boha, ale nakonec zůstává otázkou víry stále otevřená. Kdyby totiž existoval takový důkaz Boží existence, který by jednoduše donutil někoho uvěřit, potom by to vlastně už ani víra nebyla. Bylo by to poznání podobné tomu, jaké máme o přírodě a jejich zákonitostech. Proto mnozí své důkazy existence Boha nazvali cestami. Takových cest je však mnoho, i když cíl je tenýž. Na jeden horský vrchol je možné vystoupit rozličnými chodníčky. Buď těmi celkem pohodlnými a dobře označenými, anebo těmi, po kterých ještě nikdo nešel - nestřemějšími stěnami s použitím horolezecké výstroje. Nikoho však není možné přinutit, aby se vydal na cestu. Na cestu se musí každý vydat sám z vlastního rozhodnutí. Takový výstup, má ještě jednu zvláštnost, která se podobá mraku zahalujícímu vrchol hory. Když člověk vidí cíl, snadněji se mu rozhoduje, než když ho nevidí.

foto: dB

Existují mnohé dobré knihy, které jsou jakoby horskými průvodci na strmých stezkách směrem k Bohu. Avšak i ony mohou pomoci jen tomu, kdo je otevřený a chce upřímně hledat Boha. Tomu dobrému člověku, o kterém hovoří Barbora, by mohly pomoci, ale nesmí mu je vnucovat. On sám musí sáhnout po takové knize. My mu ji můžeme nabídnout. Ale ani tak ještě dobrý člověk, člověk dobré vůle, nemusí uvěřit. Víra je totiž milost, a tu nemůže dát žádný člověk ani kniha. Milost může darovat jen Bůh.

A proto se nikdy nezapomeňte modlit za dar víry, neboť víra je v konečném důsledku, jak se to často zdůrazňuje, milost, čili nezasloužený dar. Je přirozené, že nám tento dar nepadne jednoduše do klína. Jen velmi málo lidí dostane dar víry tak, jako sv. Pavel, který se proti ní vzpíral, a přece na přímý Boží zásah zažil něco, co ho jako blesk sra-

zilo k zemi. V tom světle dočasně ztratil přirozený zrak, ale zároveň se mu otevřely duchovní oči, a tak mu bylo umožněno uvěřit. O víru musí lidé většinou se sebou zápasit, musí se na ni vnitřně připravit. Člověk si musí uvědomit, že jeho život je do jisté míry prázdný, a pocítovat to jako nedostatek, jestliže má víra vkročit do jeho života. Je tedy nesmírně důležitá modlitba o dar víry. Proto také všechny tyto naše rozhovory doprovázím modlitbou a doufám, že to děláš i ty. Zvláštní sílu má však společná modlitba, když se celé vaše společenství vytrvale modlí za přátele Barbory. Bůh jistě ve svém čase vyslyší vaše modlitby. Musíte ale také být trpěliví, jako byla trpělivá matka

sv. Augustina, sv. Monika. Modlila se dlouhá léta a Bůh ji nakonec vyslyšel a dal Církvi jednoho z jejich největších mužů - sv. Augustina.

Nezapomeňte ani na lidský kontakt s vašimi největšími a hledajícími kamarády. A bude také velmi dobře, když budete usilovat o dobro společně, ba přímo by bylo vhodné, abyste se předbíhali v konání dobra a ve vzájemné službě. Všemohoucí Bůh najde cestu i k těmto vašim přátelům. Jen vytrvejte v konání dobra a v modlitbách.

Pamatuji na vás ve svých modlitbách a při mši svaté.

P. Ladislav Csontos

65 rokov kňazstva pátera Odila Jána Mráza

Náš „minoritský senior“ na Slovensku páter Odilo Ján Mráz tohoto roku v tichosti oslávil 65. výročie prijatia sviatosti kňazstva. Pri tejto príležitosti sme ho oslovili.

Páter Odilo, práve na Veľký piatok 29. 3. 2002 uplynulo presne 65 rokov odvtedy, čo ste slúžili svoju prímichnú svätú omšu v minoritskom kostole v Levoči. Ako si spomínate na začiatky Vášho rehoľného života?

Som starý Levočan. V tomto meste minoriti pôsobia už stáročia. Spolu s rodičmi som rád chodieval do levočského kláštora, zvlášť na krížové cesty. V Levoči som začal študovať ľudovú školu, potom gymnázium. Po šiestom ročníku gymnázia som vstúpil do rádu.

V noviciáte sme boli šiesti, dvaja Slováci, dvaja Česi a dvaja Nemci. Bohužiaľ, štyria z nich nevydržali. Mojim novicmajstrom bol páter Alexander Chrapa, rodák zo Sv. Jura. Pred vstupom do noviciátu pre nás viedol exercície jeden dominikánsky kazateľ z Brna páter Odilo Pospíšil. Vtedy bolo zvykom dávať novicom nové meno. Novici si ich nemohli sami vybrať. Mne dali meno práve po pátrovi Odilovi Pospíšilovi. Na ďalšiu formáciu do Talianska sme išli iba dvaja, ale aj ten druhý neskôr odišiel, a tak som zostal z tých šiestich sám. V Taliansku som bol 3 roky, ale pretože to stálo veľa peňazí, tak mňa aj tých, ktorí sem priš-

foto: JB

Zlava: Páter Odilo spolu s generálom rádu Joachimom Giernkom a levočským gvardiánom Lucianiom Boguckim

li skôr, predstavení preložili do Prahy, kde som skončil štúdiá.

Vysvätený som bol 14. marca 1937 v kostole sv. Jakuba v Prahe pomocným pražským biskupom Jánom Remigerom. Na tej istej sv. omši bol P.

Vavrínek Hlavatý, rodák z Úlože pri Levoči, vysvätený za diakona. Po vysviacke som nastúpil na 5 mesiacov na vojenskú službu do Košíc a medzitým som bol kaplánom v Brne. Sem som prišiel aj po skončení vojenskej služby, odkiaľ ma poslali za kaplána do Opavy. V tom čase už bolo cítiť príchod vojny, nepokoj. V čase mobilizácie ma poslali do Košíc, chystali sme sa bojovať smerom na Drážďany a Lipsko, ale zostali sme len v Mikuláši, pretože sa v Mníchove chystali zmluvy a pohraničie pripadlo Nemcom. Keďže sme bojovať nemuseli, išli sme do Košíc, kde sme zložili zbrane a šli sme naspäť do Čiech. Predstavení ma poslali do Brna, kde som bol kaplánom až do konca vojny. Cez vojnu to bolo dosť živé, často sme boli svedkami bombardovania, niekoľkokrát bol zasiahnutý aj kláštor, ale vďaka Pánu Bohu sme všetko šťastne prežili. Po vojne som bol preradený do Opavy za gvardiána, kde som vystriedal jedného Nemca. Opava bola celá vypálená. Na kostole, kláštore a na veži už strechy neboli. Začali sme prikrývať kláštor (na kostole sme urobili provizórnu strechu). Medzitým bola kapitula, po ktorej som odišiel na post gvardiána do Levoče. Na moje miesto prišiel páter Anton Veľký, tiež rodák z Levoče.

V Levoči sme mali studentov, ktorí v kláštore bývali a niektorí z nich vstúpili do rádu. Ja som

mal na starosti mladých a páter Ladislav Šurina sa stal o finančné záležitosti.

Znova sa chýlilo k zlým časom, nastal komunizmus. Vravievalo sa, že všade prišiel z východu, iba na Slovensko zo západu, pretože v Čechách vyhrali komunisti a nastolili diktatúru. V tom čase pán biskup Vojtaššák napísal ostrý pastiersky list, ktorý chceli komunisti za každú cenu zakázať, a tak chodili a brali ho. Ja som si urobil duplikát, a aj som ho prečítal. V roku 1950, počas „barbarskej noci“, prišli pre nás žandári a odviezli nás do Podolínce. V tunajšom sústredovacom tábore som bol do decembra. Potom som sa prihlásil do pastorácie a poslali ma do banskobystrického biskupstva. V roku 1999 som sa vrátil naspäť do Levoče.

Páter Odilo, mohli by ste nám priblížiť Vašu prímiečnú svätú omšu?

Keď som sa na primíciu chystal, bola práve Veľká noc. Prišiel som do Levoče, požiadal som pána farára Jozefa Kršáka, aby bol mojím primiečným kazateľom. Omša, ktorú som slúžil v minoritskom kostole, sa zúčastnili aj moji rodičia. Obed sme mali v kláštore, nerobili sme veľké parády, bola len najbližšia rodina. Všetko pekne dopadlo.

Páter Odilo, ďakujeme Vám za Vaše spomienky, ktorými ste nás obohatili.

60 let kněžství P. Antonína Němčanského

Milý Otče Antoníne, 5. července jste oslavil své 60. výročí kněžského svěcení, jež jste přijal z rukou tehdejšího olomouckého světitelého biskupa Stanislava Zely. Než jste se ujal duchovní služby u nás v Horních Kounicích, působil jste ve Velkém Meziříčí, v brněnské farnosti na Křenové, pak v Hrušovanech nad Jevisovkou. Tak jako jste dbal o Boží dům hmotný, náš kostelíček je Vaší zásluhou pěkný a v pořádku, tak jste dbal i o chrám našich srdcí, vždy připraven vyslechnout naše poklesky a trápení, a udělit nám svátost smíření.

My děkujeme dnes Vám - v tak slavné výročí, vždyť zúrodnit pole, lán i úbočí je těžké velmi, ale jak potřebné, vždyť duše plevel hříchu duší a kdo je pozvedne?

Jenom kněz může nám z duší hříchy smýt a Božím slovem nám srdce oblažít, nebeským chlebem sytit nás pro věčnost, navracet duším klid, do srdcí radost.

Ach drahý Otče, díky, vřelé díky Vám za kněžskou Vaší službu tak potřebnou nám.

Vaší farnici

Putování k Panně Marii

Drahé děti, člověk, který mnoho cestuje a který už viděl mnoho zemí a měst, mi řekl: „Když přijedu do některého města, vždycky se jdu podívat na kostel, protože to je nejkrásnější budova, jakou tam mají.“

Pro nás věřící ještě mnohem víc znamená to, že kostel je dům Boží. Posvěcené místo, kde se zúčastňuje me

oběti Pána Ježíše ve mši svaté, kde je tajemně přítomen. On sám ve svatostánku v nejsvětější svátosti, tam slyší jeho slova, tam se

setkáváme jako rodina

bratrů a sester, dětí Božích, a dostáváme nejdrahocennější dary jeho milostí do svých srdcí. Proto se zúčastňujeme mše svaté každou neděli, i o prázdninách, je-li v blízkém okolí.

Proto se umělci snaží vybudovat a vyzdobit kostely jak nejlépe dovedou. Proto bývají kostely obvykle na význačných místech, často tak, že jsou vidět už z velké dálky.

K nejkrásnějším patří kostely na poutních místech. Většinou jsou zasvěceny Panně Marii. Přicházíme tam jako její děti s vděčností, úctou, láskou a důvěrou a prosíme o její přímluvu

u Boha, pomoc, ochranu a útěchu. Někteří z Vás jistě znáte některé velmi navštěvované poutní místo.

Mimoto je v naší republice velice mnoho jiných kostelů, kaplí a kapliček zasvěcených Panně Marii. Je jich tolik, že bychom možná dost těžko hledali nějakou jinou zemi,

která by byla takřka poseta mariánskými svatyněmi tak jako u nás. Vynikající vědec a spisovatel, podle kterého jsou pojmenovány ulice v řadě měst, kněz Bohuslav Balbín, napsal o dějinách českého národa: „Milá byla Maria Čechům, milí byli Čechové Marii.“

Teď o prázdninách jistě mnozí z Vás cestujete nebo jedete někam na prázdninový pobyt. Bylo by pěkné a určitě byste z toho měli radost, kdybyste si všimli nebo se zeptali, kde je tam v okolí nebo ve směru Vašeho cestování nějaké poutní místo, a navštívili je, abyste se tam mohli pomodlit. Případně to doporučili rodičům nebo příbuzným, u kterých budete, nebo vedoucím prázdninového pobytu. Ale i kdyby žádné poutní místo v blízkosti nebylo, aspoň nějaký jiný kostel, kaple nebo třeba malá kaplička, socha nebo obraz Panny Marie tam asi bude.

O prázdninách také bude největší svátek Panny Marie, slavnost jejího Nanebevzetí 15. srpna. Vy, děti, jste jistě jejímu mateřskému srdci zvlášť blízké.

S přáním krásných prázdnin s Pánem Ježíšem a Pannou Marií Vás všechny srdečně zdraví Váš

P. Bohumil Kolář

SABINA CHLUPOVÁ 12 LET

Poděkování

Děkuji Ti, Bože, za milost obrácení. Děkuji za svátost křtu, biřmování, eucharistii a všechny další milosti. Díky, Maria, za vyslyšení mých proseb, za Tvou nezměrnou lásku, za Tvé mocné přimluvy, za Tvou pomoc a ochranu. Díky, Maria, za pomoc při studiu. Děkuji také sv. Anežce České, mojí křestní patronce, za novou práci na dětském oddělení nemocnice. Díky Ti, Anežko, za Tvé mocné přimluvy. Předtím můj poslední zaměstnavatel ukončil svou činnost a já jsem zůstala bez práce. Děkuji Tobě, sv. Terezičko z Lisieux, za uzdravení.

Díky Tobě, sv. Faustyko Kowalska, za duchovní vedení.

N. Fraisová, Otrokovice

Vzala jsem si za manžela vojáka z povolání. Bylo to v době totality. Při svatbě mi manžel slíbil, že mi nebude bránit při vykonávání náboženských praktik. Ale po svatbě se všechno změnilo. Nechtěl o kostele ani slyšet, strašně špatně mluvil o Bibli, o kněžích a vůbec o církvi, ačkoli i on byl pokřtěný a vychovávaný v katolické rodině. Dokonce jako chlapec i ministrovával při mši svaté, pak ale jako voják vstoupil do komunistické strany a náboženství zcela odmítal. Říkával, že hlouposti poslouchat nebude.

Máme spolu tři děti. Asi si dovedete představit, jak vypadala výchova v naší rodině názorově tak rozdělené. Hádky nás doprovázely stále. Já jsem se nechtěla své víry zříct a manžel mě za to před dětmi ponižoval.

Velmi jsem v modlitbě prosila Pána Boha za obrácení svého manžela a za děti. Avšak stále se jakoby nic nedělo. Někdy jsem měla pocit, že už to nevydržím. Před patnácti lety jsem vážně onemocněla, že jsem ani nebyla schopna sama chodit. Prosila jsem Pannu Marii Sedmibolestnou, abych mohla být lidem trochu

užitečná a i do kostela mohla zajít. Díky Bohu časem se můj zdravotní stav zlepšil natolik, že sama můžu chodit.

Dnes chci poděkovat Bohu za milost, které se mi dostalo na slavnost Božího Těla. Měli jsme s manželem rozhovor o tom, že stárneme a nevíme, kdy odejdeme z toho světa. Také jsme vzpomínali na některé staré časy. Pak jsem šla do kostela na mši svatou a jaké bylo mé překvapení, když jsem se tam potkala s manželem. Viděla jsem, že se s ním něco děje, ale raději jsem se moc neptala. Následující neděli dokonce přistoupil ke svátosti smíření a k svatému přijímání.

Jsem velmi vděčná Bohu a Panně Marii Sedmibolestné, že mě vyslyšel. Stalo se to po 45 letech. Bohu díky.

V. P.

S radostí a vděčností plním svůj slib a veřejně děkuji Matce Boží a sv. Zdislavě za vyslyšení prosby v těžké manželské krizi mého syna.

Pannu Marii a sv. Zdislavu prosím i nadále o přimluvu pro naše mladé rodiny.

Marie z Vysočan

Chci poděkovat Panně Marii, sv. Josefu, sv. Anežce České a nejvíce Panu Ježíši Svátostnému za uzdravení syna, který během dvou měsíců musel prodělat tři těžké operace, kdy lékaři už měli málo naděje. Však díky Pánu Bohu a všem sv. pomocníkům, zvláště Panně Marii, té nejstarostlivější Mamince, všechno dopadlo dobře a syn je zdravý.

Pozdě, ale přece posílám i druhý dík za ochranu života mého a mých dvou malých dětí (jeden měl 6 let a druhý 7 týdnů). Mladší chlapec měl převrácený den a noc, někdy to tak bývá. Celé dny prospal a přišel večer a on se hlásil k životu a tak až do rána. Já už z toho byla nanic. Měli jsme ještě hospodářství, čtyři děti a domácnost. Jednou, při pečení chleba, jsem nemohla dlouho rozdělat oheň a musela jsem několikrát podpalovat. Děkala jsem to v polospánku, jak jsem již byla unavená. Maličký se tu noc nevbudil na „jeho čas“ a tak jsem zakrátko

usnula tvrdým spánkem vedle kolébky. Najednou slyším: „Vstávej, slyšíš, vstávej!“ Trochu jsem procitla a ucítila kouř. Jak jsem rozdělávala oheň v peci, tak jsem nechtěně podpálila i plenky, které jsem měla nachystány na noc. Vyskočila jsem hrůzou šílená. Plenky hořely, okno chytalo... Měla jsem co dělat, abychom nevyhořeli! Kolik roků od té doby už přešlo a já stále přemýšlím o tom, kdo mě to tehdy vzbudil a nás všechny zachránil.

Matičko, ty dobrá, svatá, nemám slov, která by stačila k poděkování. Do své smrti jsem Tvou dlužnicí.

Tvá rytířka Františka

Chtěla bych Ti, Nebeská Matičko, poděkovat za uzdravení mého bratra a zároveň se omluvit, že tak činím až nyní. Panno Maria, odevzdávám do Tvé péče celou naši rodinu.

Eva Horáková

Děkuji dobrému Bohu, že je pořád se mnou a vede mé kroky po správných cestách. Mohu s klidným svědomím říci, že dokáže s člověkem doslova denně dělat zázraky.

Marianna Macsingová

Plním slib, který jsem dal v nemocnici, a děkuji Panně Marii za uzdravení. Proším také, aby se za mě a za naši rodinu nadále přimlouvala.

Vašek H.

Děkuji Pánu Bohu za vyslyšení modlitby a Matičce Boží, sv. Norbertovi a sv. Dominiku Saviovi za přimluvy o narození dítěte. Protože jsme již starší, je nám oběma 43 let, byli jsme upozorněni lékařem - genetikem na možnost, že naše dítě bude postiženo Downovým syndromem a bylo nám nabídnuto vyšetření plodové vody. To jsme odmítli. Zvolili jsme možnost věřit, doufat a modlit se. Modlili se s námi i někteří naši známí a sestřičky z Doksan. Ke konci února se narodil zdravý chlapeček. Buď Bohu chvála! Je naším šestým dítětem a jsme šťastni, že ho máme.

Děkuji

čtenářka Dana

Milá nebeská maminko, opět cítím potřebu Ti veřejně poděkovat. Po krevním vyšetření mi sdělili lékaři riziko postižení dítěte Downovým syndromem. Podstoupila jsem vyšetření plodové vody, abychom se celá rodina mohli na případné postižení dítěte připravit. Pána Boha jsem prosila, pokud to bude možné ať odvrátí tento životní kříž od mé rodiny a naloží mi na ramena kříž, který by se týkal mé osoby. Ale byla jsem ochotna kříž přijmout. Na přimluvu Panny Marie Bůh vyslyšel mé prosby a dítě je zdravé.

Proším Tě nebeská maminko, dej mi sílu, abych z něho vychovala kvalitního křesťana. To je mé největší přání.

Markéta - maminka, Brno

Svou vděčnost také vyjadřují: Pavlína Omámíková, Marie Mitáčková, Věra Kovářová, Marie z Hodonína, Svozilek Jaroslav.

O modlitbu prosí: Terezie Klaudisová, M. Halašková, Ludmila Orságová, Alena Drahotušská, Nada Mátlová, Helena Chabičová, Mária Heroudková.

Poznámka: Na nepodepsané dopisy a příspevky bohužel nemůžeme reagovat (pouhé jméno je také anonym). Prosimé proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (**nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno**). Děkuje se za pochopení. Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

Pozvánky

K U D Y - K A M HLEDÁNÍ SMĚRU ŽIVOTA

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce zvou mladé dívky od 18 let na chvíle ztišení, modlitby a setkání s Ježíšem.

Kde: Norbertinum, Sadové nám. 152/39, 772 00 Olomouc-Svatý Kopeček
tel:068/5385465-6, fax:068/5385109
e-mail: cesmor.pro@volny.cz

Kdy:

25.7. - 28.7.2002 (přihlášky do 23.7.2002)

29.8. - 1.9.2002 (přihlášky do 27.8.2002)

(Začátek ve čtvrtek odpoledne, ukončení v neděli odpoledne.)

Gruna 2002 (19.-25. srpna 2002)

Celostátní setkání Františkánské mládeže

Gruna je vesnička asi 7 km od Moravské Třebové a v ní je bývalá fara (věkem již poněkud sešlá), a na té faře se chtějí setkat lidi z různých koutů naší republiky (mají tak 15-35 let), které nějak spojuje svatý František z Assisi. Pokud se k nim bude chtít někdo přidat, budou rádi. Již loni proběhlo podobné setkání v Rančířově u Jihlavy -vzpomínku na ně i aktuální nabídku akcí Františkánské mládeže je možné najít na internetových stránkách www.ofm.cz.

Celé setkání provází modlitba breviáře, denní slavení eucharistie, každý večer by měla být hodinová adorace. „Večerní program“ připraví vždy jedno společenství Františkánské mládeže. Veškerý program je dobrovolný a je možné kdykoli přijet a odjet.

Kontakt: Jiří Pechar OFM, Komenského 17, 323 13 Plzeň; tel.: 019-752 11 23; mobil: 0605-53 13 74; email: jiri@ofm.cz.

„RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10)

II. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru (a zároveň XXI. z Levého Hradce)

V pondělí 19. srpna jdeme ráno ze Žďáru a z Rad. Svatky, v 15.00 z mariánských poutních míst Netín a Vranov nad Dyjí. Z cyrilometodějského Vítochova u Bystřice nad Pernšt. jdeme v 15.00 k sv. Sedmipoečetníkům ve Víru.

Společně vycházíme v úterý 20. 8. 2002 v 6.30 ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru.

Délka pouti je 130 km, denní etapy kolem 33 km. Vezměte si spacáky, karimatky a jídlo na 4 dny. Spát budeme vždy pod střechem, vycházíme pokaždé v 6.30 hodin, večer v 19.00 bude společná mše svatá s farností. Pojede s námi doprovodné vozidlo, které poveze zavazadla a případně i unavené poutníky. Zápisné 100,- Kč. Přihlašujte se. Těšíme se, že se k nám cestou přidají další skupinky z okolí. Je pěkné na poutníky před obcí čekat a pak je kus cesty doprovázet.

Středa 21. 8. (6.30) Tišnov - Křtiny, Miroslav - Blučina (33 km), Boskovice - Ruprechtov (30 km)

Čtvrtek 22. 8. (6.30) Křtiny - Milonice, Ruprechtov - Milonice, Blučina - Věteřov (33 km)

Pátek 23. 8. (6.30) Milonice - Buchlovice, Věteřov - Buchlovice (28 km)

I ze své farnosti můžete vypravit vlastní proud tak, abychom se v pátek 23. 8. kolem 14 hodin sešli na sv. Klimentku nebo večer v Buchlovicích.

V sobotu 24. 8. 2002 ráno přijedte autobusy do Buchlovic a v 8 hodin společně vyjdeme na Velehrad.

I z těchto posledních 8 km bude možno jet část cesty autobusem. U baziliky obnovíme zasvěcení národa Bohu rukama Panny Marie, které poprvé vykonali biskupové Čech a Moravy L.P. 1993.

Za poledne bude na Velehradě sloužena mše svatá, a v 16 hod. pouť zakončíme.

Jménem poutnického bratrstva srdečně zvou poutníci římsí, svatovojtěšští a velehradští: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, Tel: 0619/522101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám 13, 66902 Znojmo, Tel 0624/224694, P. Marek Dunda, 67103 Vranov n/D č. 20, Tel: 0624/ 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín u Bystřice n. P. 79, Tel: 0501/463315, Dr. František Reichel, Masarykovo nám 15, 25401 Jílové u Prahy, Tel: 02/ 41951214.

ZPRÁVY

Papež znovu brání celibátu

„Hodnota celibátu musí být uhájena jako dar od Pána,“ prohlásil nedávno Svätý otec před biskupy z Nigérie, kteří přijeli do Vatikánu ad limina. Podle informovaných kruhů tím Jan Pavel II. odpověděl na nedávné námitky skotského arcibiskupa Keitha O'Briena, který se přimlouval za zdobrovolnění kněžského bezženství.

Tag des Herrn 17/2002

Více než 130 eucharistických zárazků

V průběhu posledních 1250 let, od r. 750 až do současnosti, se na různých místech světa udály eucharistické zárazky. Je jich více než 130. Za první je považována přeměna hostie a vína při kněžské konsekraci v kousek lidského těla a krev v benediktinském klášteře Lanciano v Itálii. Jistý mnich pochyboval o skutečné přítomnosti Těla a Krve Páně v Eucharistii - a dostalo se mu této odpovědi při mši svaté. Kousky masa a chuchvalce sražené krve jsou dosud uchovávané v místním kostele sv. Františka. Podle odborníků je dochované maso částí srdečního svalu.

Gość Niedzielny 23/2002

Krise Západu

Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger varoval současnou západní civilizaci před důsledky jejího negativního postoje k hodnotám křesťanství. Upozornil, že Západ tím ztrácí svoji identitu a otevírá tím prostor islámu, který je schopen a připraven tuto duchovní prázdnotu okamžitě vyplnit. Jedinou obranou Církve a jejího dědictví mohou být podle Ratzingera takové osobnosti jako sv. Maximilian Kolbe nebo Matka Tereza.

GN 15/2002

Politika vlády se nemění

Biskup Římu věrně katolické Církve v čínské Šanghaji Aloys Jin Luxian, žijící v nuceném exilu, vidí pesimisticky možnost změny církevní politiky čínského komunistického režimu. Řekl to v rozhovoru pro francouzský list La Croix. Biskup ujistil, že většina čínských katolíků zůstává věrna Vatikánu. V oficiální tzv. Vlastenecké katolické církvi, která je schizmatická, lze vystopovat dva proudy. První, menšinový, podporuje vládní linii a staví se nepřátelsky k Vatikánu. Druhý, většinový, si přeje dosažení jednoty s papežem.

GN 15/2002

Kněží přibývá, řeholnic ubývá

Procentuálně na počet obyvatel nikdy v poválečné minulosti nebylo v Polsku tolik kněží jako v posledních letech. Jejich počet stále stoupá přílivem nových kandidátů do seminářů. Nicméně v brzké době dojde zákonitě k poklesu, neboť i zde nastal na přelomu 80. a 90. let demografický propad v důsledku nižší porodnosti. Zaráží ale klesající počet kandidátek řeholního stavu, který je dosud nevysvětlitelný.

GN 19/200

Charta ochrany dětí a mládeže“

Biskupská konference USA schválila dokument „Charta ochrany dětí a mládeže“, který obsahuje soupis pravidel, jenž mají být závazné v americké církvi pro případ sexuálního obtěžování neploletých osobami duchovními i laiky působícími v církvi. Duchovním, jímž se dokáže pedofilii, bude neprodleně znemožněno vykonávání kněžských činností. Pro přijetí dokumentu hlasovalo 239 biskupů, proti 13.

GN 25/02

Evropská konstituce a Bůh

Pro zavedení návaznosti k Bohu a ke křesťanskému dědictví v budoucí evropské konstituci se vyslovila katolická a evangelická církev v Německu. S takovou výzvou se obrátili 10. června ve společném dopise adresovaném německým členům Evropského konventu předseda katolické biskupské konference kardinál Lehman a předseda rady evangelické církve Manfred Kock.

GN 25/02

Pouť dětí do Fatimy

Letošní pouť dětí do Fatimy se zúčastnilo přes 60 tisíc dětí. Poutníci se modlili především za mír ve světě. „Jsme tady proto, abychom prosili Matku Boží Fatimskou, abychom se stali přáteli míru,“ řekl mimo jiné ve své homilii biskup Manuel Madureira Dias. Biskup diecéze Fatima-Leiria Serafim Ferreira Silva vyzval děti, aby „tvořili budoucnost postavenou na míru“ a aby byly v této věci více zodpovědné než jejich rodiče.

Podle údajů policie, která bděla nad bezpečností celé poutě, přijelo do Fatimy celkem přes 300 tisíc lidí. Biskup Ferreira e Silva vysvětlil, že „nejprve přijely děti a později se k nim přidaly rodiny“.

Niedziela 25/02

Dopisnice k výročí narození P. Josefa Toufara

100 let od narození číhoštského duchovního správce P. Josefa Toufara, rodáka z obce Arnolec v brněnské diecézi, uplyne 14. července. Výročí tohoto svědka víry a jedné z prvních obětí komunistických represí u nás připomene i Česká pošta.

Ve středu 19. června vydala příležitostnou dopisnici s natištěnou hodnotou 5,40 Kč (pro běžný tuzemský poštovní styk). Na známkovém poli dopisnice je portrét P. Toufara, v obrazové části pak kříž a kostel v Číhošti spolu s příslušnými texty. Prodejní cena dopisnice je 10,40 Kč.

Význam tohoto vydání potvrzuje i skutečnost, že v historii České republiky půjde o první připomínku oběti komunistického bezpráví na oficiálně vydávaných poštovních ceninách. Naposledy se tak stalo v roce 1990, kdy vyšla československá známka, která připomínala komunisty popravenou Dr. Miladu Horákovou.

TS ČBK

OBSAH

Nanebevzetí	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Výzva ke chvále Boha	6
Petr našich dnů - Vyjste sůl země, vy jste světlo světa	7
V boji proti hladu	10
Svatá Páter Pio	12
Návrat ztraceného umělce	13
Ranní Modlitba P. Pio k Panně Marii	13
Za nová duchovní povolání	14
Existuje pravda a spravedlnost	17
Ostrá kost	17
Kde se vzala brněnská Loreta?	18
Berchtesgaden, Vatikán a film Amen	20
Alfred Andreas Heiss - svědek v temných časech	21
Kontrolor hromosvodů	21
Skandály - projev schizofrenie?	22
Zhoubná ideologie sexuální výchovy	24
Strmá stezka	25
Rozhovory se Sylvou - Víra je milost	26
65 roků kněžstva pátera Odiila Jána Mráza	27
60 let kněžství P. Antonína Němčanského	28
Putování k Panně Marii	29
Poděkování	30
Pozvánky	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2002: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritická 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

"Vy jste sůl země, vy jste světlo světa." Mt 5,13-14

Ve dnech 18.-28. července se koná v kandském Torontu XVII. světový den mládeže. SDM je slavnost, která spojuje katolickou mládež z více než 150 zemí, kteří sdílejí tutéž víru, ale v odlišných kulturách a podmínkách. Je provázena radostí mladých z toho, že jsou společně jak s papežem, tak mezi sebou navzájem.

Ze spjitosti s XVII. světovým dnem mládeže v Torontu vychází i 3. celostátního setkání mládeže v Žďáře nad Sázavou, jež ve dnech 13.-18. srpna pořádá Sekce pro mládež ČBK (www.volny.cz/zdar2002). Každý světový den mládeže má své heslo i logo. To letošní zní: „Vy jste sůl země, vy jste světlo světa.“

Tvůrci národního loga se proto snažili, aby vyjádřili souvislost těchto dvou setkání.

To, co nás v logu spojuje, je kříž - symbol Krista, a žlutý kruh znázorňující na světových dnech mládeže mladé lidi. Kruh zároveň připomíná, že světová setkání mládeže nejsou jen nějakými oddělenými aktivitami, ale že je to cesta života, kterou mladí lidé procházejí.

Namísto kanadského národního listu - javoru je zvolen list našeho národního stromu - lípy.

Zelená barva je symbolem naděje a společnosti. Převládající zelená ukazuje jak na šíři společnosti, tak na potřebu naděje pro mladé i dospělé. Věříme, že celostátní setkání mládeže přispěje k objevení pramene naděje, a bude tak výborným vkladem pro naši společnost.

minoritský loretánský kostel v Brně

